

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

5. ZÁŘÍ 2010

Z obsahu:

Reformátor v duchu tradice

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
18. srpna 2010
- strana 2 -

Mučednictví pokračuje

Guido Horst
- strana 4 -

„Kéž Bůh chrání našeho Svatého otce a naši církev!“

Gabriele Kubyová
11. července na Odeons-
platz v Mnichově
- strana 5 -

Logika světců

Sto let Matky Terezy
- strana 7 -

Parakoncilní ideologie proti výkladu Koncilu v duchu kontinuity

Mons. Guido Pozzo, sekre-
tář komise Ecclesia Dei
- strana 8 -

Ježíšovo srdce světa (14)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Sultán Erdogan ukazuje pravou tvář

- strana 12 -

Letos si připomínáme 100. výročí narození Matky Terezy (26. srpna 1910)

Dnes bych se chtěl zastavit u postavy svého předchůdce svatého Pia X., jehož liturgickou památku si připomínáme příští sobotu, a zdůraznit přítom některé rysy, které mohou být užitečné také pro pastýře a věřící v naší epoše.

Giuseppe Sarto, takové bylo jeho jméno, se narodil v Riese (Treviso) r. 1835 v rolnické rodině, po studiu a semináři v Padově byl v 23 letech vysvěcen na kněze.

Nejdříve byl kaplanem v Tombolu, pak farářem v Salzanu, pak kanovníkem u katedrály v Trevisu ve funkci biskupského kancléře a spirituála diecézního semináře. V těchto letech bohatých na pastorační zkušenosti pro-

kázal budoucí papež hlubokou lásku ke Kristu a k církvi, onu pokoru a prostotu a onu velkou lásku k těm nejpotřebnějším, což bylo charakteristické pro celý jeho život. V roce 1884 byl jmenován biskupem v Mantově a roku 1893 benátským patriarchou. 4. srpna 1903 byl zvolen papežem, do úřadu, který přijal s váháním, protože se necítil být na výši tak vysokého úkolu.

Reforma správy, práva a vzdělání

Pontifikát svatého Pia X. zanechal nezničitelné znamení v dějinách církve a vyznačoval se značným úsilím o reformu vy-

Reformátor v duchu tradice

jádrenou v heslu *Instaurare omnia in Christo* – Všechno obnovit v Kristu. Jeho zásahy totiž zahrnovaly různé církevní oblasti. Hned na počátku se věnoval reorganizaci římské kurie; potom zahájil práce na redakci Kodexu kanonického práva, který promulgoval jeho nástupce Benedikt XV. Pak podnítil revizi studia a osnov formace budoucích kněží, přičemž založil různé regionální semináře vybavené dobrými knihovnami a připravenými profesory. Další důležitou oblastí byla formace a vzdělávání Božího lidu. Již v letech, kdy byl farářem, sám redigoval katechismus a v době svého episko-

pátu v Mantově pracoval na úkolu vytvořit jednotný katechismus, ne-li všeobecný, tedy alespoň italský. Jako opravdový pastýř chápal, že tehdejší situace také vzhledem k emigraci vyžaduje katechismus, o který by se věřící mohli opírat nezávisle na místě a na životních okolnostech. Jako papež připravil pro římskou diecézi text křesťanské nauky, který se rozšířil po celé Itálii i ve světě. Tento katechismus nazvaný katechismus Pia X. se stal pro mnohé bezpečným průvodcem pro pochopení pravd víry díky prostému, jasnému a přesnému jazyku a účinnému výkladu.

Reforma liturgie a svátostného života

Značnou pozornost věnoval liturgické reformě, zvláště posvátné hudbě, aby přiváděl věřící k hlubšímu životu modlitby a k plnější účasti na svátostech. V motu proprio *Tra le sollicitudini* v prvním roce svého pontifikátu potvrdil, že pravý křesťanský duch má svůj nenahraditelný zdroj v aktivní účasti na svatých tajemstvích a na veřejné a slavnostní modlitbě církve (srov. AAS 36 [1903], 531). Proto doporučoval častou účast na svátostech, podporoval každodenní svaté přijímání po dobré přípravě a uspil první svaté přijímání již pro sedmileté děti, „když dítě začíná používat rozum“ (srov. S. Congr. de Sacramentis, Decretum *Quam singulari*: AAS 2 [1910], 582).

Odsouzení modernismu

Věren úkolu utvrzovat bratry ve víře, tváří v tvář některým tendencím, které se projevovaly v teologické oblasti na konci 19. století a na začátku 20. století, s veškerou rozhodností odsoudil „modernismus“, aby tak chránil věřící před bludnými pojetími, a podpořil vědecké prohloubení Zjevení v souladu

Pokračování na str. 12

Na tuto neděli připadá památka blahoslavené Matky Terezy, od jejíhož narození uplynulo 26. srpna 100 let. Je to v současné době neznámější svěťice, a to nejen v rámci katolické církve. Její zářící postavu uctila církev blahorečením a sekulární společnost ještě za jejího života jednou ze svých nejprestižnějších cen, Nobelovou cenou míru. Toto ocenění od laické švédské poroty je ve skutečnosti oceněním nejen její osoby a jejího díla, ale také onoho náboženství, které formovalo a vedlo celý její život a její neobyčejnou humanitární činnost. Jestliže však naše vlažná a rozmělněná křesťanská praxe často ani nepřipomíná příklad následování Krista Matky Terezy, pak se onen způsob hrdinského života matky těch nejubožejších jeví na pozadí života většiny křesťanů jako něco tak kontrastního a výjimečného, že ho nevěřící sice obdivují, ale nevnímají jako autentický a vrcholný plod křesťanství, nýbrž spíše jako uplatnění jejího zvláštního osobního charismatu.

Právě tuto neděli, která v letošním roce překryla její památku, slyšíme v evangeliu Ježíšova

slova: *Žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem*. Takový požadavek dnes není populární ani mezi křesťany. Leckdo si klade otázku: Do jaké míry ho máme brát vážně? Zeptáme-li se dnešních

Editorial

exegetů, budou nás již z ohledu na sebe samy nejspíše varovat, že je už jiná doba, abychom náhodou něco nepřeháněli. Bude výhodnější s takovou otázkou se obrátit na ty, kteří mají v této oblasti své vlastní zkušenosti, a to jsou svatí. Patří mezi ně na předním místě Matka Tereza, která je nám navíc blízká – je takřka naší současnicí. Tato moderní svěťice nám prostým a neokázalým způsobem dokazuje, že Kristova slova jsou trvale platná, aktuální a nevyšší moudrá. Její obdivuhodné a tak potřebné dílo konkrétně ukazuje, jak velkých věcí se dá pak v roli opravdového Ježíšova učedníka dosáhnout.

V době, kdy v zemích s nejstarší křesťanskou tradicí a s křesťanskou většinou víra a láska mnohých vytrvale chladne a mizí, Matka Tereza na druhém kon-

ci světa v pohanském prostředí představuje křesťanství jako obdivuhodně živé, plodné, přitažlivé a budící úctu i nevěrců a jinověrců. Rozhodujícím momentem jejího života bylo rozhodnutí, že Ježíši nikdy nic neoděpře. Je to vlastně nekompromisní přijetí onoho požadavku zříci se všeho a klást všechno a všechny včetně sebe až za Pána. Udělala to ovšem hrdinským způsobem tak, že se k tomu dokonce zavázala pod těžkým hříchem. Mohlo by se zdát, že si tím ztížila a zkomplikovala život. Ale ve skutečnosti je tomu naopak: dala všem svým budoucím rozhodnutím pro Ježíše jednu provzdu zelenou a zbavila se dalších možných váhání. I pro Terezu pak platilo to, co řekl Ježíš Consolatě: „Ty jsi mně neodřekla nic, ani já nic neodřeknu tobě.“ Stala se tak dělným nástrojem Ježíšovy dobroty a milosrdenství. Její na první pohled strmá a pro člověka dneška takřka nepřijatelná cesta se stala v neuvěřitelně krátké době přitažlivou pro pět a půl tisíce následovníků. Jak by to změnilo tvář křesťanství i světa, kdybychom se místo bolestných příkladů trapného pohoršení vyznačovali takovým počtem

Pokračování na str. 13

Nezbytný rozpočet

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Kdo se nezřekne všeho,
nemůže být mým učedníkem.**

Otevře-li srdce dnešnímu úryvku evangelia sv. Lukáše, ocitneš se *uprostřed zástupů, které spěchají za Ježíšem.*

Rozhlédni se kolem. Je to povzbuzující pohled. Ze všech stran se hrnou nepřehledné zástupy lidí. Podle lidských měřítek by se mohl Mistr cítit spokojen. Mnoho dnešních vůdců přímo baží po tom, aby za nimi táhly celé davy.

Ale Ježíš nenachází uspokojení v pouhém množství. Půjdeš-li za ním jen proto, že tě strhl proud těch druhých, neznamená to ještě, že jsi jeho skutečným učedníkem. Musíš si totiž položit otázku, zda tento zástup vytrvá ve svém nadšení, až uslyší skutečné Mistrovy náročné požadavky.

Ježíšovo srdce však touží po těch, kteří se rozhodnou jít za ním, protože dobře zvážili, co to znamená následovat Krista. K tomu však potřebuješ nejen jeho slovo, ale i jeho milost. Neboť *kdo může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Vždyť porušitelné tělo zatěžuje duši a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. Pros tedy nejdříve Pána, aby ti dal moudrost a poslal ti svého Svatého Ducha z výšin.*

Mistr se právě zastavil a otočil k davu. To, co nyní uslyšíš, je pravý opak laciných hesel a lákavých slibů, jakých často používají velcí tohoto světa a jejich nepraví proroci. Pán zdůrazňuje bez příkras: *Kdo chce skutečně za mnou, ať dobře uváží, co chce udělat. Nemůžete jít za mnou, jestliže neponesete svůj kříž!*

Co to znamená nést kříž, vědí tito lidé velice dobře. Potkávají tu a tam odsouzené nešťastníky, kteří vlečou na svých bedrech kladu, na které mají zanedlouho ukončit v bolestech a potupě svůj život. A tento prorok najednou požaduje, abychom se zařadili mezi tyto nešťastníky? Co to má znamenat?

Taková otázka je ovšem na místě a měl by sis ji položit také, i když se ti zdá, že máš v této věci jasno. *Porušitelné tělo* tě může nejen odrazovat, ale může tě oslnit nepodloženým nadšením. Zdá se ti, že radostné pocity, které prožíváš, prostředí a společenství, ve kterém se nacházíš, tě snadno přenesou přes případné těžkosti. Chtělo by se ti zavolat s Petrem: *Pane, svůj život za tebe položím.*⁽¹⁾

Ale Ježíš velmi dobře ví, co ho čeká, a co tedy nemine ani jeho učedníky. Proto mluví nesmlouvavě o kříži. Dává ti tedy čas na roz-

myšlenou a přímo tě vyzývá, abys dobře zvážil své rozhodnutí. Obraz ze života, který ti má názorně přiblížit náročnost takového rozhodování, ti jistě není neznámý, zvláště v současné době. Stavitel na mizině, to je případ i všech těch, kteří v planém nadšení přecenili své možnosti a síly, a pojednou se jim zdá, že se ocitli na dně. Žili totiž v bláhovém klamu, že postačí udělat velkolepé oslňující rozhodnutí, a všechno se rázem mění. A tak jsou teď na tom ještě hůře než předtím, a ještě jsou druhým pro smích.

Podobají se pučící trávě: *Zrána kvete a bují, večer je skosena a vadne.*⁽²⁾ Nadešla chvíle dobře zvážít, čeho je tvé srdce doopravdy schopno. Být Ježíšovým učedníkem znamená především, že ti nikdo z lidí a žádná z věcí nemůže být dražší než on. Proto si sedni a dobře spočítej, co všechno si tvé srdce navyklo vyhledávat, bez čeho se nedokáže obejít, aby si tak připravilo tu větší, tu menší potěšení. Jsi opravdu ochoten cokoliv z toho položit Ježíši na oltář?

Nejnáročnější z jeho požadavků je však opustit sám sebe. Na konci každé cesty s křížem je smrt. A umírání na kříži je neúprosné a dlouhé. Tvé srdce má na kříži lásky umírat všemu, co není Ježíš. Po slunných dnech nadšení přijdou neodvratné těžkosti. Dostaví se doba bezútešné prázdnoty, která tě má vyléčit z lidského spoléhání na citové nadšení. Zklamání a zneuznání tě má zbavit ješitnosti a uspokojení z lidské chvály. Bolest a bezmocnost ti mají připomenout, jak je bláhové spoléhat na své vlastní síly a schopnosti. Pokušení a úzkosti ti představí tvou nedokonalost a křehkost, neúspěchy a rozčarování přetaví tvou sebelásku a sebejistotu. Budou to dlouhé a nekonečně se opakující sny. Možná, že ten proces bolestného přerodu bude trvat celá léta...

Zkus místo velkých gest začít s malými, ale poctivými krůčky. Každou i drobnou radost, která tě potká, polož do rukou jeho Matky, ať s ní naloží tak, jak se líbí jejímu Synu. Ale stejně tak jí předávej i všechny všední nepřijemnosti a řečni jí, že než budeš s její pomocí schopen větších obětí, ať předává Ježíši alespoň ty malé. Kdykoliv budeš váhat, kdykoliv se zalekneš nebo klopytneš, řekni Matce i Synovi: **Miluji vás, zachraňte duše.** Čím častěji to vyslovíš, tím naléhavěji se ti vynoří otázka: Je to pravda, že vás miluji? Nezůstává vám jen u pouhých slov?

Ježíši, nasyť mě brzy svou slitovností, ať dojdou moudrosti srdce!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 13,37; ⁽²⁾ resp. žalm 90; ⁽³⁾ srov. tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvyšší. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10,12–17

Mluví to Pavel, stařec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejráději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat načas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium – Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: ‚Tehle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.‘ Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý král ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Mučednictví pokračuje

Dlouhá léta čekali ctitelé Matky Boží Fatimské, ale také někteří spekulativní myslitelé, kteří spojovali s Mariinými poselstvími z roku 1917 apokalyptické a zčásti temné až spiklenecké teorie, na odhalení třetího tajemství svěřeného dětem. Již první dva díly, vidění pekla a prorocká předpověď druhé světové války, nedovolovaly očekávat nic sladkého. Netýkala se třetí předpověď konce světa? V tradicionalistických kruzích patřilo k dobrému tónu vidět v tomto tajemném poselství varování před Druhým vatikánským koncilem a z toho vyplývajícím bouráním církve shora. Ale ve Svatém roce 2000, když spadl závoj z tohoto třetího dílu fatimského poselství, vypadalo všechno jinak.

Jen několik vyvolených znalo text

Jak vůbec došlo k nezveřejněnému dílu Mariina poselství třem portugalským dětem, zvanému „třetí fatimské tajemství“? Zápis pořídila sestra Lucie v roce 1944. Zatímco první dvě části poselství, které byly sděleny také již dříve zemřelým dětem v roce 1917, napsala již 31. srpna 1941 a ty z 13. května 1942 sdělil veřejnosti papež Pius XII., zůstala třetí část napsaná v roce 1944 ve své zapečetěné obálce. Jen papežové a někteří vyvolení viděli „třetí tajemství“. Jan XXIII. text četl a dal ho zase uložit. Nemohl ho uvést do souladu s událostmi své doby. Tak zrušil pokyn pro rok 1960, který sestra Lucie označila za rok zveřejnění tajemství. Rovněž za Pavla VI. zůstalo „třetí tajemství“ v archivu – až Jan Pavel II. po atentátu 13. května 1981 se s tímto viděním sám seznámil. Od té doby bylo zveřejnění fatimského vidění jen otázkou času.

Protože však všechna tři vidění získala při poslední návštěvě papeže v Portugalsku novou ak-

tuálnost – Benedikt XVI. hovořil o dále trvajícím „prorockém poslání Fatimy“ – připomeňme si je ještě jednou. První část poselství bylo vidění pekla, druhá část byla předpověď druhé světové války a obrácení Ruska. Panna Maria zde ukázala i protilek: „Viděly jste peklo, kam přicházejí duše zemřelých hříšníků. Aby byly zachráněny, chce Bůh ve světě založit úctu k mému Neposkvrněnému Srdci: Uděláte-li, co vám řeknu, mnoho duší bude zachráněno a přijde mír. Válka skončí.“ Matka Boží však také požadovala „zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci“, které papežové explicitně nevykonali.

Po zveřejnění třetího tajemství v roce 2000 existoval ve Vatikánu jen jeden jednoznačný výklad vidění o „biskupu v bílém“: toto vidění se naplnilo atentátem na Jana Pavla II. 13. května 1981. Tak to napsal tehdejší prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Josef Ratzinger

Sestra Lucie s vatikánským státním sekretářem kardinálem Tarcisiem Bertone

ve svém teologickém komentáři ke zveřejněnému třetímu tajemství: „Ve vidění byl zavražděn také papež. Nemusel Svatý otec, když si dal po atentátu 13. května 1981 předložit text třetího tajemství, poznat v něm svůj vlastní osud? Byl velmi blízko smrti... Mateřská ruka vedla smrtící kulku jinak a ukázala ještě jednou, že neexistují neodvratné osudy, že víra a modlitba má moc zasahovat do dějin a že nakonec je modlitba silnější než střely a víra silnější než divize.“

Zvláštní role při výkladu třetí části tajemství připadá dnešnímu státnímu sekretáři kardinálu Tarcisiovi Bertone. V roce 2000 byl ještě sekretářem Kongregace pro nauku víry a z po-

Papež Benedikt XVI. ve Fatimě v květnu letošního roku

SITUACE KŘESŤANŮ VE SVĚTĚ SE STÁLE ZHORŠUJE

Organizace „Open Doors“ ve své čtvrtletní zprávě konstatuje další zhoršení situace křesťanů ve světě. V Maroku probíhá něco, co lze nazvat „vlna čistek“ proti zahraničním křesťanům. Od začátku roku jich bylo vykázáno 128. V Uzbekistánu bylo nejméně 10 křesťanů za „nedovolené křesťanské aktivity“ odsouzeno k 10 až 15 letům vězení. Na seznamu organizace je 50 zemí, které systematicky pronásledují křesťany. Týká se to asi 100 milionů křesťanů ve světě. Zlepšila se naopak o něco málo situace křesťanů v Číně, v Íránu a Iráku. *Kath-net*

veření Jana Pavla II. se třikrát setkal se sestrou Lucií, aby ověřil, že text přechovávaný ve Vatikánu skutečně odpovídá třetímu tajemství, jak je sestra Lucie viděla. Kardinál řekl novinářům, že jeho rozhovory se sestrou Lucií potvrdily názor mnoha lidí včetně Jana Pavla II., že třetí tajemství se naplnilo atentátem na Jana Pavla II. Řekl nakonec: „Novináři prostě nechtějí vzít na vědomí, že toto proroctví se nevztahuje na budoucnost, ale naplnilo se v minulosti.“ Jenže prorocké poslání Fatimy pokračuje.

Přímo ve Fatimě a právě 13. května Benedikt XVI. stejně jednoznačně formuloval: „Kdo věří, že prorocké poslání Fatimy skončilo, ten se mýlí.“ Takže i kardinál Bertone, který zatím tak horlivě bojoval za to, že proroctví se uskutečnilo 13. května 1981, v novém vydání své knihy o „třetím tajemství“ připojil rozhodující doplněk: „Jak už bylo moudře konstatováno, týká se však (proroctví) i mučednictví církve, které jako po celá staletí pokračuje i v našem 21. století.“

Fatima nemá konec. Vatikánem opět potvrzené vidění platí dále. Když Jan Pavel II. v roce 2000 vztáhl třetí tajemství sám na sebe, vyvolalo to u fatimských ctitelů určitou nevoli: ani apokalypsa velkého stylu, ani těžká krize není předmětem „třetího tajemství“, které děti viděly? Místo toho jen ojedinělý případ v životě jednoho papeže! Byla však intuice Jana Pavla II. opravdu správná? Mnoho novinářů se ptalo, zda to bylo správné, uznat naplnění předpovědi v atentátu. Vždyť Lucie mluvila o mučednictví mnoha věřících, biskupů i kněží, biskup v bílém podle vidění nebyl jen zraněn, ale zabít spolu s dalšími biskupy. Otázka na skutečný obsah nebeského poselství z Fatimy zůstává nejméně od letošního roku opět otevřená.

Die Tagespost
Překlad -lš-

„Kéž Bůh chrání našeho Svatého otce a naši církev!“

Milí přátelé Svatého otce Benedikta XVI.!

Shromáždili jsme se, abychom ve vlasti Josefa Ratzingera veřejně projevili svou lásku a svou věrnost Benediktu XVI.

Jsmo velmi vděční za tu milost, že v této bouřlivými vlnami zaplavované době stojí u kormidla Petrovy lodi Josef Ratzinger. Dává nám všem, kteří zde na světě nasloucháme jeho slovu, orientaci, sílu a především příklad integritou své osobnosti: jednotou nejvyššího úřadu a pokorou, vysokou učeností a zbožností a neotřesitelnou věrností pravdě v lásce. Tento vzor věrnosti, orientace a síly, to jsou otcovské vlastnosti, které naléhavě potřebujeme.

Žijeme v době, kdy člověk nepotřebuje Boha a nechce uznávat absolutní hodnoty a vypíná se, opojen technologickou všemohoucností, že může sám tvořit člověka a svévolně určovat jeho život od začátku až do konce. Papež Benedikt nám ustavičně připomíná, že Ježíš je středem dějin a kosmu a dává našemu životu smysl, důstojnost a hodnotu. Neúnavně varuje před ničivými následky absolutizované svobody.

Josef Ratzinger je Němec z Bavorska. Vyrůstal v Chiemgau. Toho, kdo někdy stál před jeho domem, možná napadlo: Duch vane, kam chce. Studoval v Mnichově, v roce 1951 se stal ve Freisingu knězem, v roce 1977 se stal mnichovským arcibiskupem, než ho Jan Pavel II. jmenoval prefektem Kongregace pro nauku víry. Nyní je naším papežem. Mohli bychom se z něho radovat jako z našeho národního mužstva, které „nás“ bezmála učinilo mistrem světa. Mohli bychom se k němu obracet, tak s ním srůst jako Poláci se svým Janem Pavlem II., který se stal papežem 11 let před tím, než padla železná opona, a bylo takové překvapení jako volba

Němce 50 let po skočení nacistického panství. Bůh hojí rány, Bůh odpouští. Bůh chce smíření.

Benediktova návštěva v jeho milovaném Bavorsku v září 2006 se jevila jako průlom. Kolik radosti, kolik lesku spočinulo nad naší zemí, když se při této návštěvě spojil papež, biskupové a věřící v Ježíši Kristu! Snad jste byli u toho, když v modlitbě u mariánského sloupu pozval „velké i malé, vládnoucí i sloužící“, aby se učili od Marie: „Tvojí mocí je dobrota. Tvojí mocí je sloužit.“ Nebo při velké eucharistické slavnosti, kde prosil Pána, aby „vyléčil naši nedoslýchavost pro Boha, pro jeho působení a slovo a učinil nás vidoucími a slyšícími“. Snad jste slyšeli jeho řeč v Řeznu, kde rozvíjel ústřední téma: vzájemný vztah mezi rozumem a vírou, protože víra bez rozumu je fanatismus a rozum bez víry vede k sebezničení člověka a jeho prostředí.

Zdálo se, jako by Německo bylo vyléčeno ze své chronické nemoci „protiřímského afektu“, ale to všechno bylo jen přechodné nadšení. Co se stalo během dvou let z tohoto „Hosana“? Změnil se snad papež? Nikoliv. On neoblomně drží kurz. Ale papežovým protivníkem šli hříšníci a hřích na ruku, případy, které se sám papež již dlouho snaží neúprosně vyčistit.

Katolíci věrní papeži nebyli v oblibě již za dřívějších dob, označovali je slovem „ultramontan“, to znamená katolíci z druhé strany hor, kteří mají domov pod kopulí Svatého Petra, a proto platí pro císaře a říši za nepřipustné druhy; jak říká teologický slovník, za „kuriální, nepřátelské k pokroku a za bigotní“. Ani dnes se netěší vážnosti, protože ve víře věrní katolíci se nikdy nedali strhnout vůdci společnosti, ať už to byli vůdci nacionální, nacionalističtí nebo po převratu představitelé levicového liberalismu a nového totalitarismu.

Dnes jsme jen změnili výrazy, jakými jsou křesťané hanobeni: nazývají se „fundamentalističtí“, „dogmatictí“, „moralističtí“, „netolerantní“ nebo „pravicově radikální“. Tyto výtky se týkají všech křesťanů, kteří jsou věrní evangeliu.

Někteří se polekali takového slovního arzenálu a raději nedávají vůbec najevo, že jsou křesťané. Ale proč vlastně? Vyplácí

Gabriele Kubytová

se vůbec ten velký odklon od Boha? Jsme zde ve středu Evropy, na tomto světě, na správné cestě? Vy, kteří jste si tak jisti, že jste na správné straně většiny, ukažte nám, jak se nám vyplácí zbavit rodinu morálních a materiálních existenčních podmínek, vystavit hospodářství bezmezne ziskuchtivosti, podrobit právo na život a lidskou důstojnost právu silnějšího! Ukažte nám, že se vyplácí hodit Desatero do starého železa!

Ano, jsme „fundamentalisté“ v tom, že náš dům stojí na skále, a ne na písku. Náš základ je Kristus a skála se nazývá Petr.

Ano, věříme v církevní dogmata. Je to velkolepé, že náležíme k církvi, která dvě tisíciletí trvá neotřesitelně na pravdách víry. Přejeme si biskupy a kněze, kteří svým životem vydávají svědectví o pravdách víry, abychom těmto pravdám rozuměli a mohli podle nich žít.

Ano, jsme moralističtí. Jako lidé, jediní tvorové, kteří jsou ob-

dařeni svobodou, musíme rozlišovat mezi dobrem a zlem. Již prorok Izaiáš volal: *Běda těm, kteří zlo nazývají dobrou a kteří dělají z temnoty světlo a ze světla temnotu* (Iz 5,20). Neboť, jak říká papež Benedikt v knize *Hodnoty v době zvratu*, „svoboda si zachovává svou důstojnost jen tehdy, když setrvává na svém mravním základu a mravním poslání“. „Odříznout se od velkých mravních a náboženských sil svých vlastních dějin je sebevražda kultury a národa.“ Jsme moralističtí, protože víme od papeže, že „blud a bludné svědomí je pohodlné jen v prvním okamžiku. Pak však dochází k umlčení svědomí, k odlidštění světa a ke smrtelnému nebezpečí pro lidstvo.“

Nikoliv, nejsme nesnášliví, protože nikdo nevyzýval tak radikálně ke snášenlivosti jako Ježíš Kristus svým požadavkem: milujte své nepřátele. Ale nejsme ochotni obětovat pravdu relativismu, protože když neexistují žádné absolutní hodnoty, stále menší část mocných se bude vypínat nad stále větším počtem bezmocných.

Nikoliv, nejsme svázáni se včerejškem, ale nemůžeme souhlasit, aby byly odřaty křesťanské kořeny evropské tradice. „Bez paměti není budoucnost“, řekl papež mladým v Sulmoně (4. 7. 2010). Vytvořili jsme v Evropě za posledních 40 let kulturu smrti: evropští domorodci jsou vymírající rasa. Příčinu a výraz kultury smrti vidíme v tom, že se Bohu života neprokazuje v evropské ústavě úcta.

Jsmo vděční, že můžeme náležet ke katolické církvi. Je to církev hříšníků, kteří se od hříšníků tohoto světa odlišují v tom, že jsou ochotni své hříchy přiznat, litovat jich, konat pokání a obrátit se. Kdo takový nejsou, nelíší se od světa a sekularizují církev.

V jaké míře se to děje, vidíme na odpadu od víry, na tom, jak ubývá věřících a kněžských

► povolání. Jen tam, kde přijímají víru a plně z víry žijí, jen tam je rozkvet a jsou tam plné semináře a dorost v řeholních společnostech. Proč neproměňujeme tuto zkušenost do plánů nové evangelizace? Světскими organizačními opatřeními nelze církev zachránit.

Že loď církve dosud neotonula, je důsledek toho, že více než dva tisíce let proměňuje hříšníky na světce a mučedníky, v posledních staletích dokonce více než dříve. Oni jsou „dárce krve“ pro církev, často v pravém slova smyslu. Církev nezahyne, protože Kristus je její hlava a církev je jeho tělo.

Všichni jsme povoláni ke svatosti. Svatosti církve, zvláště zpočátku Eucharistie, svátost manželství jsou studnice milosti, ze kterých můžeme čerpat každý den. Máme živého Boha, který nás zve k láskyplnému vztahu. Kdo má lásku, má čas pro druhého, mluví s milovanou osobou. To platí i pro Boha. Mluvíme s ním v modlitbě.

Není kázání, není řeči, není listu Svatého otce, ve kterém by nás nezval k osobnímu vztahu s Ježíšem Kristem s vědomím, že to může způsobit jen Duch Svatý. Svatý Pavel to formuloval: *Nikdo nemůže říct Ježíš je Pán, kdo nemluví z Ducha Svatého* (1 Kor 12,3).

Budeme potřebovat tuto Ježíšovu blízkost. V mnoha zemích jsou křesťané přímo krvavě pronásledováni. I u nás začíná diskriminace, ostouzení, konflikty svědomí v povolání, státní zásahy do života dětí a mládeže. Jen tehdy budeme schopni přinášet oběti, když budeme hluboce vnitřně přesvědčeni, že nemůžeme žít bez Krista. On je Cesta, Pravda a Život, jen On nás může převést přes dobu velké nouze, která může být před námi.

Benedikt XVI. ve svém prvním kázání jako papež vyslovil prosbu: „Draží přátelé, modlete se za mne, abych vás – svatou církev i jednoho každého z vás – učil stále více milovat. Mod-

lete se za mne, abych ze strachu neutíkal před vlky. Modleme se za sebe navzájem, aby nás Pán nesl a abychom se naučili nést jeden druhého.“

Papež neutíká před vlky. Někdy se zdá, že je obklopen celou jejich smečkou. Děkujeme ti za to, Svatý otče, modlíme se za tebe!

Modlíme se také za naše biskupy, aby nás chránili před vlky, protože, jak píše Petr v prvním listě, *protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltit* (1 Petr 5,8). Potřebujeme pastýře, v jejichž jednání a slovu bychom poznávali jednání Ježíše; pastýře, kteří stojí bezvýhradně za papežem, abychom i my mohli za nimi bezvýhradně stát; pastýře, kteří nás chrání před bludnými naukami a před širokou cestou, která vede do záhuby. Potřebujeme odvážné pastýře, kteří se více bojí Boha než médií.

Víme, že to v dnešní době od nás všech, od našich biskupů a kněží, od celého Božího lidu vyžaduje připravenost s Kristem a pro Krista trpět. Ježíš nás v té věci nenechal na pochybách: *Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne nenáviděl před vámi* (Jan 15,18).

Posílilo by to naši církev, kdybychom se vzdali kněžského bezženství? Nebo by církev posílilo, kdyby Boží lid, kněží i věřící byli dosti silní, aby si zachovali čistotu srdce a žili v čistotě, kráčeli po vysoké cestě lásky, ke které nás povolal Bůh? Děkujeme těm kněžím, kteří v úplné oddanosti lásce ke Kristu nacházejí své naplnění a čerpají z toho sílu být *pro všechny vším* (1 Kor 9,22). Děkujeme každému knězi a každému biskupovi, papeži, který nás předchází a vede po úzké cestě, která vede k nebi.

Milý Svatý otče, děkujeme ti, že pro nás dáváš zazářit Kristovu světlu v temnotách tohoto světa.

Kéž Bůh chrání našeho Svatého otce a naši církev!

Der Fels 8-9/2010

Překlad -lš-

Maria ho přivedla k Ježíši

V jednom nádherném klášteře vybudovaném na pahorku žili zbožní mniši, věrní Boží služebníci, velmi vzděláni a výborní zemědělci. Mezi nimi byl mladý mnich jménem Norbert, velice nadaný sochař. Vytvářel z kamene i ze dřeva nádherné sochy Ježíše, Marie a svatých, které pak natíral pestrými barvami. Kněží i věřící přicházeli a kupovali je za drahé peníze a zdobili jimi kaple a chrámy.

Norbert byl velmi zbožný. Uctíval především Pannu Marii a dlouhé hodiny klečel na kamenné podlaze před oltářem Neposkvrněného Početí.

Mniši byli velice dobročinní, a protože byli velmi bohatí, došlo na to, že v celém okolí nebylo žádného chudáka. Rozhodli se tedy, že vybudují v blízkosti kláštera nádherný kostel. A brzy rostl kámen za kamenem vzhůru k nebi. Dohodli se, že portál bude zdobit socha svatého Gandolfa. Nad ním měla být svatá Panna Maria a ve štítu ukřížovaný Ježíš.

Norbert byl pověřen, aby tyto sochy zhotovil. Bez zvláštní horlivosti pracoval na soše svatého Gandolfa. Pak tesal z granitového bloku tři sáhy vysokého

Krista na kříži. Ale ačkoliv věnoval soše všechnu píli a zbožnost, myslel ustavičně jen na svatou Pannu, pro kterou si šetřil všechno své umění a lásku.

„A nyní, můj synu,“ řekl mu převor, „nechť Bůh vede tvoji ruku, abys nám daroval stejně krásnou sochu svaté Panny s Ježíškem v náručí.“

„Ale neměla by být zobrazena tak, jak je jí to nejmilejší?“

„A není její nejkrásnější role být Matkou?“

„Ale já myslím,“ řekl Norbert, „že ji nejvíce uctím, když ji nepředstavím v její slávě, ale v postoji ctností, které jí slávu získaly... Když se nám představuje s Bohem v náručí, i když je Dítě, jak mohou naše modlitby přijít k ní a nesetrvat u něho? Chtěl bych ji představit s náručí otevřenou k nám lidem. Jak by pak mohla držet v roztažené náručí Dítě?“

„Můj synu, to je divná řeč a zavání herezí. Poručím ti zhotovit sochu svaté Panny tak, jak jsem to řekl.“

Norbert neuposlechl. Pod záminkou, že pozorování a poznámky spolubratří ruší jeho myšlenky, nechtěl sochu v průběhu práce nikomu ukázat. A osamocen se svým snem, tesal

KNĚŽSKÝ ODĚV

Kněz vysoké postavy v kněžském šatu navštívil spolu s matkou v Mnichově cukrárnu. Když chtěl platit, požádal ho majitel cukrárny, aby s ním šel do zadního prostoru. Zde se shromáždila celá jeho rodina a prosila kněze, aby jí udělil požehnání.

Tentýž kněz obědval ve venkovské restauraci nedaleko Mnichova. Když chtěl platit, řekl mu majitel lokálu, že návštěva kněze je pro něho velká čest, a host nemusel nic platit.

PŘENOS BOHOSLUŽEB NA KUBĚ

Státní kubánská televize přenášela mešní slavnost při pouťi k Panně Marii v Corbe, kde se uctívá 400 let obraz Patronky Kuby, nalezený za zázračných okolností. Předchozím náboženským přenosem byl pohřeb Jana Pavla II. v roce 2005. Kubánská vláda usiluje o určité sblížení s církví, a jak řekl kardinál Ortega, je ochotná jednat také s vládou USA.

Kath-net

Pannu Marii tak, jak si ji představoval. Vysoká, v dlouhém pláští, s hlavou skloněnou k lidem, natahovala Neposkvrněná svou otevřenou náruč, ze které proudily milosti.

Když ji pak mniši spatřili, vykřikli úžasem. I převor uznal, že je překrásná, ale Norberta pro jeho neposlušnost odsoudil na jeden měsíc k postu o chlebu a vodě.

Kristus na kříži, socha svatě Panny a svatý Gandolf byli umístěni na vyhrazená místa. Stavba chrámu byla téměř u konce. Po stranách brány se tyčily dvě věže. Norbert plný horlivosti a nadšení z domu Božího trávil celé dny na střeších ve vzdušné výšce.

Jednoho večera byl na věži na ochozu, který ještě nebyl opatřen zábradlím. Chtěl se podívat, zda je odtud vidět sochu jeho drahé Matky Boží. Doufal, že když se nakloní, spatří, jak z výklenku vztahuje své ruce.

Ale když se naklonil, ztratil rovnováhu a padal s výkřikem do hloubky. Spadl na ležení a odtud na štít, na kterém se tyčil kamenný kříž. Chytil se oběma rukama Ukřížovaného a visel nad rozevřenou hlubinou.

Plný hrůzy tváří v tvář Kristu prosil pokorně Pána, aby ho zachránil. Začal volat, ale všichni hluboce spali a nikdo ho neslyšel.

„Ó Ježíši, ty mě trestáš! Panno Maria, pomoz mi!“ A znovu začal padat.

Aniž by se zranil, klesl na obě mramorové ruce svatě Panny. Milosrdné ruce se o něco pozvedly a on zde usnul jako dítě v kolébce. Ráno ho mniši objevili. Přinesli žebřík, aby ho vysvobodili.

„Proč mě budíte?“ ptal se.

Nikomu však nepověděl sen, který měl v náručí Panny Marie. Ale od té noci se vyznačoval hlubokou úctou k Spasiteli a vedl ještě světlejší život.

„Minuta s Marií“
18. srpna 2010

Logika světců

STO LET MATKY TEREZY

Když byla Matka Tereza „objevena“, bylo jí 51 let. Byl to zakladatel Kirche in Not P. Werenfried van Straaten, který ji vyhledal při své návštěvě Asie v roce 1961. Po návratu napsal: „Matka Tereza a její sestry se starají o kojence, které ráno najdou

v odpadcích, a o umírající, které sbírají na ulicích. Kladou je na nosítka a snažejí do »Domu umírajících«. Tam jsem ji navštívil, chodil s ní od nosítek k nosítkám a požehnal jsem 127 umírajícím.“ Stovky, tisíce, desetitisíce bylo těch, které Matka Tereza a její sestry doprovázely při jejich umírání, křesťanů, muslimů, hinduistů. Nedívala se při své práci ani na náboženství, ani na rasu. V každém člověku viděla obraz Krista. Její Dům umírajících nazývali také Boží sanatorium, Sanatorium míru. Protože u ní bylo přímé spojení mezi modlitbou a mírem. „Bez modlitby bych nemohla pracovat ani hodinu. Získávám sílu od Boha skrze modlitbu.“ To byla její logika: plodem modlitby je víra, plodem víry je

láska, plodem lásky je služba bližním a tato služba přináší mír.

Její tajemství bylo tajemství všech světců: „Moje tajemství je velmi jednoduché: modlím se. Skrze modlitbu se spojuji v lásce s Kristem a jsem si vědoma, co modlitba znamená: Milovat Ho a plnit jeho poslání.“ Tak žila od doby, co v 15 letech jako Agnes Gonxha Bojaxhiu pocítila před sochou Matky Boží na Černé Hoře v Letnici nedaleko Skopje své povolání. Přihlásila se k misiím v Indii u loretánských irských sester a přijala jméno Tereza. V tomto řádu 18 let žila, sloužila a modlila se. Pak uslyšela znovu Boží volání: tentokrát k těm nejchudším z chudých. 2. dubna 1948 obdržela od Pia XII. povolení opustit klášterní zdi a se zachováním věčných slibů odchází do ulic Kalkaty. Absolvuje školení zdra-

votní sestry a zasadí se s povolením svého zpovědníka o založení nové řeholní společnosti „Misionářky bliženské lásky“, kterou papež schválil jako kongregaci. Nemají žádné cely, jen lůžko ve společné ložnici. Jejich

Matka Tereza s papežem Janem Pavlem II.

osobní věci jako pár sandálů, dvě sáři, plechový talíř, Bible a růženec se vejdu do malé plátěné tašky. „Náš cíl spočívá v tom, utišovat nesmírnou žízeň Ježíše Krista na kříži po lásce duší. Sloužíme Ježíši v chudých, ošetřujeme ho, krmíme ho, odíváme ho, navštěvujeme ho,“ tak to stojí v jejich řeholi. Misionářek bliženské lásky rychle přibývá. Jejich působení nezůstává skryté. R. 1979 obdržela Matka Tereza Nobelovu cenu míru. V polovině osmdesátých let vykonala s P. Werenfriedem růžencovou cestu Evropou a modlí se na tržištích a náměstích s desetitisíci za nenarozené děti. Když v roce 1997 umírá, pokračují v její práci její sestry i mezitím založená mužská větev. Dnes pracuje pět tisíc jejích sester a pět set bratří ve 130 zemích světa.

Bůh píše stále svůj „dopis lásky světu a my jsme jeho tužky“, řekla. Kdo ji mohl poznat, byl uchvácen její rozhodností. Nenechala si žádnou nesplněnou touhu. „Někdy se hrozíme před Boží realitou, ale víra je víra v zázraky. Bůh zasáhne.“ Proto složila slib, že Bohu nikdy nic neodřekne. „Nikdy neříct Ježíši ne, protože to je jeho dílo.“ Vždy se pokládala za „nástroj v Božích rukou“. To je životní postoj, který je vlastní světcům. 19. října 2003 ji Jan Pavel II. blahorečil. Den, kdy ji papež navštívil uprostřed jejích chudých v Kalkatě, označila za „nejkrásnější den svého života“. Jan Pavel II. tehdy řekl: „V úsměvu, slovech a skutcích Matky Terezy prochází Ježíš znovu jako milosrdný samaritán ulicemi světa.“

Der Fels 8-9/2010
Překlad -lš-

Parakoncilní ideologie proti výkladu Koncilu v duchu kontinuity

Když čteme dogmatickou konstituci 2. vatikánského koncilu o církvi, je nám ihned zřejmá velikost a šíře v prohloubení tajemství církve a vnitřní obnovy tohoto tajemství jako dílo koncilních otců. Ale když naopak čteme nebo slyšíme, co učí někteří teologové, a mezi nimi i někteří slavní, a jiní, kteří vyučují diletantskou teologii, nebo co říká pokoncilní katolická publicistika, přepadně nás hluboký smutek a vede to k vážnému zamyšlení.

Je opravdu těžké představit si větší protiklad než ten, jaký existuje mezi oficiálními dokumenty 2. vatikánského koncilu, naukou učitelského úřadu a zásahy Kongregace pro nauku víry na straně jedné, a mezi mnoha myšlenkami a dvojsmyslnými představami, které jsou sporné, a dokonce v rozporu s katolickou naukou a které se rozšířily v katolickém prostoru a ve veřejném mínění, na straně druhé.

Když mluvíme o 2. vatikánském koncilu a jeho přijetí, musí být použito jen jedno hledisko, které papežský úřad zcela jasně a jednoznačně formuloval. Ve své promluvě k římské kurii to vyjádřil Benedikt XVI. takto: „Vynořuje se otázka, proč se stalo přijetí Koncilu ve velké části církve tak obtížným. Ono to všechno závisí na správném výkladu Koncilu, nebo jak bychom dnes řekli, na konkrétní hermeneutice, na správně pochopeném významu a aplikaci. Problémy s přijetím pramení ze skutečnosti, že vznikly dvě protikladné hermeneutiky, které se dostaly do vzájemného sporu. Ta jedna způsobila zmatek, ta druhá přinesla plody, což se sice událo v tichosti, ale bylo to stále zřetelnější a přináší ovoce i nadále. Na jedné straně je tu výklad,

„který bych“ – říká Svatý otec – „chtěl pojmenovat »hermeneutika diskontinuity a zlomu«; ta si dokázala získat přízeň sdělovacích prostředků a části moderní teologie. Na druhé straně to byla »hermeneutika reformy«, obnovy subjektu církve, kterou nám Pán daroval, v podmínkách kontinuity; církev je subjekt, který roste a dále se rozvíjí, ale přitom zůstává stejný, je to Boží lid jako subjekt na své cestě.“ (22. prosince 2005)

Když Svatý otec mluví o dvouji odlišné interpretaci nebo klíči, jak čistý Koncil, o interpretaci diskontinuity nebo rozchodu s katolickou tradicí a o obnově v kontinuitě, pak to jasně ukazuje, že rozhodující otázkou nebo výchozím bodem nástupu obtíží, dezorientace a zmatku, které poznamenaly a dosud poznamenávají naši dobu, není 2. vatikánský koncil jako takový, nýbrž interpretace jeho nauky.

Co stojí na začátku interpretace diskontinuity a rozchodu s tradicí?

Je to něco, co můžeme nazvat koncilní ideologie, nebo přesněji parakoncilní ideologie, která se zahnízdila v Koncilu od samého začátku a stavěla se nad něj. Tímto výrazem nemáme na mysli něco, co se týká koncilních textů, ani jeho intencí a záměrů, ale obrazu jeho globální interpretace, do kterého byl Koncil zasazen a který figuroval jako zvláštní vnitřní podmínka pro čtení a výklad faktů a dokumentů: Koncil není parakoncilní ideologie, ale v dějinách této církevní události a v pojetí sdělovacích prostředků se prosadila široce mystifikace Koncilu, tedy ona parakoncilní ideologie. Aby se plně důsledky parakoncilní ideologie jevily jako historická událost, to mělo být potvrzeno revolucí '68, která přijala prin-

cíp rozchodu s minulostí a radikální změny dějin. V parakoncilní ideologii '68 znamená nová tvář církve rozchod s minulostí, i když kořeny tohoto rozchodu byly v některých katolických prostředích přítomné již po určité době předtím.

Tento interpretační rámec, který zvenčí překryl Koncil, může být charakterizován především třemi faktory:

1) Prvním faktorem je *opuštění formy „anatéma“*, tj. do jasněho protikladu postavené pravověrnosti a hereze.

Ve jménu tzv. pastoračního zaměření přišel Koncil s idejí, aby církev upustila od odsuzování bludu a definování pravověrné pravdy v protikladu k herezi. Odsuzování bludů a anatéma (odsouzení a vyloučení), kterým dříve církev postihovala všechno, co nebylo slučitelné s křesťanskou pravdou, není v souladu s pastoračním charakterem Koncilu, který nyní nebude odsuzovat a zdůrazňovat bludy, nýbrž jen povzbuzovat, názorně vysvětlovat nebo dokazovat.

Ve skutečnosti není žádný protiklad mezi tím, jestliže rozhodně odsuzujeme nebo vyvracíme bludy v oblasti nauky a mravů, a mezi postojem lásky vůči tomu, kdo propadl bludu, mezi respektem a úctou k jeho osobě. Naopak, právě proto, že křesťan má velkou úctu k lidské osobě, zasazuje se bezmezně o to, aby ji osvobodil od falešné interpretace nebo špatné náboženské a mravní skutečnosti.

Oddanost osobě Ježíše Krista, Božího Syna, jeho slovu a jeho tajemství spásy vyžaduje jednoduché a jasné odpovědi víry, jak se nacházejí ve vyznáních víry a v regula fidei. Hlásání pravdy obsahuje v sobě také protiklad k bludu a jeho vymezení,

Mons. Guido Pozzo

tedy i „cenzury“ dvojznačných a nebezpečných postojů, které šíří mezi věřícími nejistotu a zmatek.

2) Druhým faktorem je *převod katolického myšlení do kategorií modernosti*. Otevření církve požadavkům moderní doby (srov. *Gaudium et spes* 1) interpretuje parakoncilní ideologie jako nutnost smíření mezi křesťanstvím a mezi filosofickým a ideologickým myšlením moderní kultury. Jedná se tu o teologickou a intelektuální opovázlivost, která v podstatě opakuje znovu ideje modernismu, který byl na začátku 20. století odsouzen Piem X.

Neomodernistická a sekularizující teologie usilovala o setkání s moderním světem právě v předvečer rozpadu „moderny“. Zánikem tzv. „reálného socialismu“ 1989 padly mýty moderny a nezvratnosti emancipace dějin, které prezentovaly postuláty sociologismu a sekularismu. Po paradigmatu moderny následuje dnes postmodernistické paradigma „chaosu“ a „pluralistické komplexnosti“, jejímž základem je relativismus. Ve své homilii při slavení liturgie „Pro eligendo Romano Pontifice“ (18. 4. 2005) tehdejší kardinál Ratzinger den předtím, než byl zvolen papežem, jasně vystihl jádro problému: „Kolik naukových proudů jsme v posledních desetiletích poznali, jak mnoho ideologických směrů, jak mnoho způsobů myšlení... Malá loďka myšlení mnoha křesťanů se zmlátila v tomto vlnobití: od marxismu k liberalismu až k libertinismu; od kolektivismu až k radikálnímu individualismu; od ateismu až k vágní-

mu náboženskému mysticismu; od agnosticizmu k synkretismu“ atd. (...) Mít jasnou víru podle Kréda je často orazítkováno jako fundamentalismus, zatímco relativismus, tzv. „nechat se zmlítat nejrůznějšími naukami sem a tam“, se jeví jako dnes jediný přiměřený postoj. Nastala diktatura relativismu, která neuznává nic definitivního a nechává jako poslední míru věcí jen své Já a jeho zvůli.“

Vzhledem k těmto procesům je třeba znovu si osvojit poznání metafyzického smyslu skutečností a vizi člověka a společnosti, která je založena na absolutních, nadčasových a trvalých hodnotách (srov. encyklika Jana Pavla II. *Fides et ratio*). Tento metafyzický zřetel nemůže přehlížet roli milosti v dějinách, tzn. ono nadpřirozeno, jehož správcem je církev, mystické Kristovo tělo. Znovunabytí mystického smyslu světlem rozumu musí jít souběžně s nadpřirozeným smyslem ve světle víry.

V protikladu k tomu se však parakoncilní ideologie domnívá, že křesťanské poselství má být sekularizováno a nově vykládáno podle kategorií moderní a proti církvi zaměřené sekularizované kultury tím, že dáme všanc integritu víry pod záminkou „vhodného přizpůsobení“ duchu doby. Výsledkem je sekularizace náboženství a zesvětštění víry.

Jeden z nástrojů zesvětštění náboženství se zakládá na požadavku modernizovat náboženství tím, že se přizpůsobí duchu moderní doby. Tento požadavek přivedl katolický svět k zasažení se o „aggiornamento“ (aktualizaci), které však ve skutečnosti vedlo k tomu, že církevní způsob myšlení se stále více nevědomky ztotožňoval s převládajícím subjektivismem a relativismem. Tento posun vedl k dezorientaci věřících, kteří byli připraveni o jistotu víry a naděje na věčný život jakožto přední cíl lidského života.

3) Třetím faktorem je *interpretace* *Koncilem* *chtěného* „aggiornamento“.

Papež Jan XXIII. chtěl pojmem „aggiornamento“ označit přední úkol 2. vatikánského koncilu. Tento pojem ovšem v myšlení papeže nepředstavoval to, co se naopak ve jménu ideologické recepce po Koncilu stalo. „Aggiornamento“ mělo u papeže a Koncilu vyjádřit pastorační záměr církve najít nejpřiměřenější prostředky, jak přivést společenské vědomí světa k tomu, aby uznalo věčné pravdy spásného Kristova poselství a nauky církve. Láska k pravdě a misijní horlivost pro spásu lidí jsou základním principem k uskutečnění aggiornaementa, jak to myslel a chtěl 2. vatikánský koncil a následně papežský učitelský úřad.

Parakoncilní ideologie, kterou šířily neomodernistické katolické intelektuální skupiny a centra sekulárních sdělovacích prostředků, chápala „aggiornamento“ jako příklon církve k modernímu světu: od antagonismu (mezi světem a církví) ke splynutí. Ideologická „modernost“ – kterou nesmíme zaměňovat s legitimní pozitivní autonomií vědy, politiky, umění a technického pokroku – má za svůj základ princip odmítání Boha, křesťanského zjevení a milosti. Není proto vůči víře neutrální. To, co bylo myšleno jako smíření církve s moderním světem, vedlo paradoxně k zapomenutí, že protikřesťanský duch světa dále pokračuje v dějinách i v kultuře. Pokoncilní situaci popsal již Pavel VI. ve známém výroku o Satanově dýmu v Božím chrámě.

Bohužel ony účinky, které konstatoval Pavel VI., dosud nezmysly. Do katolického světa proniklo cizí myšlení, které působí zmatek, mnoho duší svádí a dezorientuje. „Duch sebezničení“, duch modernismu naplnil mezi jiným velkou část katolické publicistiky a zmocnil se jí. Toto katolické nauce zcela cizí myšlení můžeme konstatovat například na dvou aspektech:

První aspekt je sociologický pohled na víru, tzn. interpretace, která vedla k tomu, že jako klíč k hodnocení náboženství je použita sociální skutečnost, a to vede k mylnému chápání církve podle demokratického modelu. Když sledujeme dnešní diskuse o kázni, právu a o druhu slavení liturgie, nemůžeme nekonstatovat, že mezi teology i laiky je rozšířeno falešné pojetí církve podle hesla: My jsme lid, my jsme církev. K takovému pojetí církve nedává Koncil vůbec podklad, protože obraz církve jako Božího lidu je vždy spojen s chápáním církve jakožto tajemství, jako svátostného společenství Kristova těla, které se skládá z lidu, který má Hlavu a svátostný organismus vytvořený z hierarchicky uspořádaných údů. Církev se tedy nikdy nemůže stát demokracií, kde by svrchovanost vycházela z lidu, protože církev je skutečnost, která pochází od Boha a kterou založil Ježíš Kristus. Ona sdílí božský život, spásu a pravdu a závisí na suverenitě Boha, na suverenitě milosti a lásky. Církev je současně dar milosti a institucionální struktura, protože tak to chtěl její zakladatel: tím, že povolal apoštoly, „ustanovil jich dvanáct“ (Mk 3,14).

Druhý aspekt, ke kterému bych chtěl obrátit pozornost, je ideologie dialogu. Podle Koncilu a encykliky Pavla VI. *Ecclesiam suam* je dialog důležitý a nenahraditelný prostředek rozhovoru církve s lidmi dané doby. Ale parakoncilní ideologie udělala z prostředku hlavní cíl pastorační činnosti církve. Tak jí zbavuje smyslu a zatemňuje naléhavost výzvy k obrácení a k příslušnosti k církvi.

Proti takovým zmatkům je nutno obnovit a znovu získat duchovní a kulturní základ křesťanské civilizace, tzn. víru v Boha, všechno převyšujícího Stvořitele, v jeho prozřetelnost a soud, v jeho jednorozeného Syna, který se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých a pro vykoupe-

ni světa vylil milost Ducha Svätého na odpuštění hříchů, aby lidé mohli mít účast na božské přirozenosti. Církev, Kristovo tělo, božsko-lidská instituce, je univerzální svátost spásy. A jednota lidstva, jejímž znamením a nástrojem je církev, se uskutečňuje v tom smyslu, že lidi sjednocuje s Kristem prostřednictvím jeho těla – Církve.

Jednotu celého lidského rodu, jak o ní hovoří *Lumen gentium* 1, není možno chápat v tom smyslu, že je to jednota jakožto znovusjednocení nejrůznějších idejí a náboženství nebo hodnot v jedné „společné a od-souhlasené říši“, nýbrž bude jí dosaženo jedině tím, že všichni budou přivedeni k jediné pravdě, jejíž správkyňi je katolická církev, protože právě jí Bůh tuto pravdu svěřil. Tedy žádné zharmonizování „rozličných a cizích nauk“, nýbrž nezkrácené hlásání pokladu křesťanské pravdy. To vše při respektování svobody svědomí a s úctou k paprskům pravdy, které jsou roztroušeny v kulturních tradicích světových náboženství, přičemž ovšem odmítáme všechny pohledy, které nejsou v souladu s pravdou, jak ji v Kristu zjevil Bůh, a které jsou s ní neslučitelné.

Na závěr se vrátím k interpretačním kategoriím, jak je navrhl Benedikt XVI. v promluvě k římské kurii a jak jsem je citoval na začátku. Neopírají se o obvyklé a obehnané trojitě schéma: konzervativní, progresivní a umírnění, nýbrž o vynikající teologické rozlišení: o dvě hermeneutiky, jedna zlomu a jedna reformy v kontinuitě. Je nutné jít směrem té druhé, vyřešit kontroverzní body a osvobodit současně Koncil od parakoncilu, který se k němu přimísil, a tak dosáhnout integrity katolické nauky v dokonalé věrnosti pokladu víry předávané tradicí a vykládané učitelským úřadem církve.

Podle Kath-net (Kráceno)

Překlad -lš-

Modlitba Otce Pia po svatém přijímání

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože je nutné mít Tě přítomného, abych na Tebe nezapomněl. Viš, jak snadno Tě pouštím.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože jsem slabý a potřebuji tvou sílu, abych tolikrát nepadal.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože Ty jsi můj život a bez Tebe se moje horlivost ztrácí.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, abys mi ukazoval tvou vůli.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože Tě miluji a chci být stále ve tvé společnosti.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, chceš-li, abych Ti zůstal věrný.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože i když je moje duše chudá, touží být pro Tebe místem útěchy a hnízdem lásky.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože den se už nachýlil a blíží se smrt, soud a věčnost... je nutné zdvojnásobit úsilí, abych nesešel z cesty, proto potřebuji Tebe. Připozdívá se a blíží se smrt. Znepokojují mě temnoty, pokušení, vyprahlost, kříže, tresty. Jak velice Tě potřebuji, můj Ježíši, v této noci vyhnanství!

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože v této noci života a pokušení Tě potřebuji. Dej mi, abych Tě poznal při lámání chleba, v Eucharistii, která je světlem zahánějícím temnoty, silou, která mě udržuje a je jedinou blažeností mého srdce.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, protože až přijde smrt, chci být s Tebou spojen, když ne reálně ve svatém přijímání, alespoň skrze milost a lásku.

ZŮSTAŇ se mnou, Pane, hledám jen Tebe, tvou lásku, tvou milost, tvou vůli, tvé srdce, tvého ducha, protože Tě miluji a nežádám žádnou jinou odměnu než rozmnožení tvé lásky. Chci Tě milovat z celého srdce zde na zemi, abych Tě mohl následovat v dokonalé lásce na věčnosti. Amen.

KATOLICKÁ ŘEHOVNICE VZOREM

Indická prezidentka Pratibha Patil dala indické společnosti za vzor katolickou řeholnici Alfonso Annu Muttathupandathu. Je to jediná domorodá indická svěřice, kterou Benedikt XVI. svatořečil v říjnu 2008. Patil to řekla na děkovném shromáždění ke 100. výročí narození svěřice u jejího hrobu za přítomnosti 100 000 lidí. Pak byl položen základní kámen nemocnice, která ponese její jméno. Řeholnice byla velkou trpitelkou. Hrob svaté františkanky patří k největším poutním místům Indie.

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V INDONÉSII

Největší islámská země světa projevuje stále výraznější nepřátelství vůči křesťanům. Od ledna bylo zaznamenáno 28 těžkých případů násilí proti křesťanům. Křesťané jsou pokládáni za nepřátele země, ačkoliv jsou jejími občany. Indonésie má 240 milionů obyvatel, z toho je 200 milionů muslimů (88 %), křesťanů je jen 9 %, z toho 3 % jsou katolíci. Islám není státním náboženstvím, ale mnoho místních komunit zavedlo právo šaría.

Kath-net

Ježíšovo srdce světu (14) Malá duše Consolata Betrone

Dokonalost lásky v dokonalosti ustavičného úkonu lásky

Tento oddíl vyžaduje úvod, aby se duše, které touží následovat sestru Consolatu, nevyděsily při pohledu na nejvyšší dokonalost, k jaké ji Bůh volá na cestě lásky. Především je třeba vzít v úvahu, že bychom se neměli divit, jestliže Bůh volá duši k nejvyšší dokonalosti, když nám zanechal v evangeliu slova: *Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec (Mt 5,48)*. Dále je třeba zdůraznit, že když Ježíš navrhl sestře Consolatě tak vysoký vrchol, neznamená to, že ho dosáhla absolutním a definitivním způsobem a že už nezůstala nic dlužna. Sestra Consolata po celý svůj život nikdy neustala ve svém úsilí, a to dokazuje, že nikdy nedosáhla absolutního vrcholu, i když ten, kterého dosáhla, byl obdivuhodný. Z toho můžeme vyvodit, a to je třetí konstatování, že Bůh nehodnotí ani tak výsledek, který závisí jedině na Něm, jako spíše úsilí tvořící, který se chce vážně napravit a účinně na sobě pracuje, neúnavně, vždy samozřejmě podporován Boží milostí, která nesmí scházet. Taková milost pak není dána každému ve stejné míře, ale podle milosrdných Božích záměrů. Když tedy byla sestra Consolata Bohem zvolena, aby ukázala světu cestu ustavičné lásky, a měla po ní kráčet jako první, je pochopitelné, že Bůh ji zahrnul mimořádnými milostmi podle řádu jejího povolání a poslání, s cílem, aby ji mohl představit jako vzor pro všechny duše povolání následovat ji. Je tedy jasné, že Boží nároky, tak jak se týkají sestry Consolaty, netýkají se stejnou měrou všech duší, třebaže jsou povolány, aby ji následovaly po stejné cestě. Pro ně postačí, když budou mít zrak upřený na vzor,

jaký jim Bůh v sestře Consolatě nabízí, a když se budou snažit velkodušnou spoluprací s milostí napodobovat ji, jak jen možno, a pamatovat, že Bůh odměňuje nikoliv výsledek, ale úsilí.

Kontinuita lásky v ustavičném úkonu lásky

Dokonalost lásky – kromě její ryze milovat Boha pro Boha samého – spočívá především v její účinné kontinuitě: láska stále aktuální, nikoli jen občasná. K té musí směřovat duše, která touží stále více se zdokonalovat v životě lásky. Ale jak uskutečnit tuto nepřetržitost? Ježíš k tomu skrze sestru Consolatu nabízí praktický prostředek přístupný všem duším dobré vůle: ustavičný úkon lásky. Již v předchozích lekcích, když Ježíš hovoří se sestrou Consolatu o důvěrnosti lásky k sobě, stále se odvolává na úkon lásky. Řekl jí to jasně (22. srpna 1935): *V tomto ustavičném styku se Mnou vyvolaném úkonem lásky rozpoznáš malé vady, které by tě chtěly odradit od tohoto božského spojení, a ty je odstraníš, a den se tak stane ustavičným tepem lásky, od chvíle probuzení až do usnutí, bude dokonce trvat věčně*. Jindy s ohledem na skutečnost, že sestra Consolata se těšila citelné přítomnosti Ježíše ve vlastním srdci (viděla ho intelektuálně v podobě Nejsvětějšího Srdce nebo Ukřížovaného), řekl jí (29. října 1935): *Nejen tvoje cela je pro tebe svatostánkem, kde najdeš vždy Ježíše – buď to jeho Božské Srdce nebo Ukřížovaného – ale ty sama buď svatostánek, ať se nacházíš kdekoli, a jako do své cejly nechceš nechat vstoupit nic jiného než ustavičný úkon lásky, tak ať se nacházíš kdekoli, ať jsi zaměstnána jakoukoliv prací, nedovol vstup ničemu jinému než ustavičnému úkonu lásky*. Také pravidla, kte-

rá jí vnukal, pokud jde o mlčení, neměla jiný účel, než aby od ní získal trvalost úkonu lásky. Když s ní hovořil o rekreaci, řekl (12. prosince 1935): *Hled', Consolato, dokud jsi ve Mně trvalým úkonem lásky, žiješ obdivuhodný, božský život. Pak ať ti bude zjeveno o budoucnosti cokoliv, věř Mi to, žádná pochybnost neskličí tvou duši. Ale jestli Mě při rekreaci opustíš a ponoříš se do rozhovorů s tvory, pak i ty se budeš cítit jako ubohý tvor a po skončení rekreace bude v tvé duši pochybnost: Nebude to všechno jen iluze, co v sobě cítím tak velkého? Proto Mě nikdy kvůli tvorů neopouštěj, ani na dvacet minut. Hovoř, lépe řečeno odpovídej, ale současně srdcem miluj.*

Někdo se může ptát: Do jaké míry dovedla sestra Consolata trvalost úkonu lásky? Odpovídáme, že skutečná a absolutní kontinuita není pro lidského tvora možná bez Božího privilegia. Toto privilegium měla jistě nejsvětější Maria a snad svatý Josef, i když v různém stupni intenzity. Pokud jde o sestru Consolatu, mohli bychom říct, že Ježíš od ní neúnavně žádal neustávající úkon lásky, takže ona neopomenula žádné úsilí, aby podle možnosti co nejdokonaleji odpovídala na Boží požadavky. V deníku 16. září 1935, pokud jde o ustavičnost úkonu lásky, nacházíme toto Ježíšovo potvrzení: *Vidíš, Consolato, ode dne oblačky, když jsem tě o to požádal, nedokázalas Mi ho vždy dát, některé dny ano, ale bylo jich málo. Z toho je vidět, že již v onom období (od oblačky uplynulo pět let) dokázala sestra Consolata alespoň některé dny předávat skutečně ustavičný úkon lásky. Jestliže mezi velkou částí dnů byly také dny s mezerami, pak měly krátké trvání a takřka nikdy nebyly plně dobrovolné. Nicméně i ty měly zmizet, proto jí Ježíš vnukal: Nuže, co potřebuješ, abys Mi odevzdávala ustavičný úkon lásky? Dvojit mlčení, myšlenek a slov se všemi, a abys ve všech viděla Mne a jednala*

se Mnou. Já budu myslet skrze tebe, budu mluvit skrze tebe, a ty se starej jen o to, abys Mě milovala, ale miluj Mě stále, a to ať je tvoje myšlenka od chvíle, kdy ráno vstaneš, až do chvíle, kdy večer usneš. Naléhal přitom obzvláště na panenství myslí nutné pro cvičení ustavičného úkonu lásky a vysvětlil jí (23. listopadu 1933): Úkon lásky je jako přímý vlak, který jede po kolejích, ale jestliže trať je zatrasená neúčinnými myšlenkami, vlak nemůže jet a musí se zastavit. Vidíš, jak nutné je pro tebe panenství myslí! Už žádnou myšlenku, ani jednu. Ale jaký je to pokoj, vid', Consolato? Jen Já v tvé myslí.

Duše, která se zasvětila Lásce skrze ustavičný úkon lásky, musí se proto cvičit, bez úzkostlivosti, ale s velkodušností a pevností v tomto vnějším a vnitřním mlčení a být si stále vědoma, jak drahocenný je každý úkon lásky a jak jsou i jemu adresována tato Ježíšova slova sestře Consolatě (13. září 1933): *Consolato, čas, který ti zbývá k životu, jsem zasvětil celý úkonu lásky. Když nyní přerušíš lásku, abys sledovala nějakou myšlenku, pronesla větu, která není nutná, dopouštíš se krádeže na Lásce. Tak dokonalá trvalost lásky upevňuje duši ve stavu ustavičného sebeobětování. Ježíš to před sestrou Consolatou neskrýval (15. listopadu 1935): Consolato, Ježíš vzal na bedra kříž a vydal se na Kalvárii. Víš, jaký je tvůj kříž? Neztratit ani jeden úkon lásky. Toto bude nyní tvůj jediný program. Ne že by úkon lásky byl kříž, ale neztratit z nich ani jeden, ať jsi v jakékoliv situaci, to je kříž, proto ti také pomáhá nést všechny jiné*

kříže. Dávám ti kříž: nevynechat ani jedno „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše“, ale Já ti dávám také milost, abys nesla tento kříž věrně až do posledního dechu. Miluji tě, Consolato, a tento kříž, který vkládám na tvá bedra, všechno v tobě zničí, zatímco ty zachováš úzkostlivě i nejmenší bod řehole, stanov, direktáře.

Následující den se vrátil k tomuto bodu a dodal: *Libí se ti kříž, který jsem ti dal? Jsi spokojena? ...Věz, že je to ten nejpłodnější! Kříž lásky je plodnější než jakýkoliv jiný kříž, pro Mne i pro duše. A je jím právě skrze mlčenlivou, ale ustavičnou obět lásky, kterou sestra Consolata uskutečňovala ve stavu oběti lásky.*

Sebedarování v kvalitě oběti uskutečnila sestra Consolata podle Božího požadavku v den svých slavných řeholních slibů (8. dubna 1934), ale oficiální zasvěcení jako obět Ježíši se uskutečnilo až na první pátek v prosinci 1935. Jak k tomu došlo? Jaké byly závazky? Ježíš jí slavnostně potvrdil požadavek ustavičné lásky a ona mu dala svůj souhlas. Večer před prvním pátkem během adorační hodiny při-

pravoval Ježíš sestru Consolatu na nový úkon zasvěcení, když řekl: *Consolato, Ježíšova žízeň po lásce, jeho žádost dostiučnění za tvé bratry a sestry, neříká ti to všechno? Ano, dal jsem ti všechno, nyní ty dej všechno Mně: všechnu svou lásku, všechny tlukot svého srdce v ustavičném úkonu lásky. Nic jiného nechci, protože jen ustavičným úkonem lásky mi dáváš všechno, pro tebe i pro tvé bratry. Hle, kde chceš, abys Mi projevila všechnu svou věrnost a velkodušnost: v tom, že se zřekneš každé myšlenky, každého slova, abys nikdy nepřerušovala úkon lásky: stále milovat a přijímat všechny důsledky, aniž bys to kdykoliv přerušila! Vím, že to sladce stravuje, zabíjí moji Consolatu...hle, obět lásky! Pak jako odpověď na přirozený zmatek oběti, která se vždy obávala, že neodpovídá plně Božím záměrům, a jako trest za malé nedobrovolné nevěrnosti v lásce pokračoval s božskou něžností: *Ne, Consolato, ne; moje všemohoucnost je velká a to, co od tebe žádá, ti uděluje také milost, abys Mi to mohla dát (srov. Dt 30,11.14). Chceš moje požehnání, které poznamená tvou vůli, které tě uschopní vytrvat do konce, aniž bys kdy přerušila tento úkon lásky myšlenkou nebo slovem? Nuže ano, žehnám ti a ty ho nikdy nepřerušíš: to je můj dar pro tebe na první pátek prosince. Další ráno Ježíš uskutečnil předpovězené zasvěcení: všechno se tedy odehrávalo v nitru sestry Consolaty bez jakékoliv vnější mimořádnosti: *Dnes tě zasvěcují jako obět lásky. Nezraňuj tě kopím, ale zapaluj tě v mlčení, a i kdybys chtěla přerušit svůj úkon lásky, nebudeš schopná. Čas, který ti zbývá k životu, až k té poslední hodině, spojíme v tomto ustavičném úkonu lásky. Věř, že v něm Mi dáš všechno. Ano, Consolato, pohrdněme každou překážkou, pošlapeme ji a milujme vždy, bez ustání, až do posledního dechu... Nuže, Já si beru za to odpovědnost.***

(Pokračování)
Překlad -lš

ŽALOBA ZTROSKOTALA

Tři muži ve státě Kentucky v USA byli nuceni stáhnout svou žalobu proti papeži ve věci pohlavního zneužití mladistvých. Žalobci chtěli přinutit papeže, aby vypovídal před soudem, ale ztroskotali na překážce vatikánské státní suverenity. Žalobu podali v roce 2004 a chtěli činit Vatikán odpovědným za případy pedofilie duchovních v USA. Nebyli však schopni dokázat, že američtí biskupové jsou zaměstnanci Vatikánu.

Kath-net

REFORMÁTOR V DUCHU TRADICE - pokračování ze str. 2

s tradicí církve. Dne 7. května 1909 listem *Vinea electa* založil Biblický institut. Poslední měsíce jeho života byly postiženy válečnou bouří. Výzva ke katolíkům světa, vydaná 2. srpna 1914 jako výraz „kruté bolesti“ přítomné hodiny, byla výkřikem trpícího otce, který vidí syny, jak se vrhají jeden na druhého. Zemřel krátce nato 20. srpna a pověst o jeho svatosti se rychle rozšířila mezi křesťanským lidem.

Draží bratři a sestry, svatý Pius X. nás všechny učí, že k základům naší apoštolské působnosti, na různých místech, kde pracujeme, patří vždy důvěrné osobní spojení s Kristem, které je třeba kultivovat a prohlubovat den po dni. To je jádro celé jeho nauky, celého jeho pastoračního úsilí. Jen tehdy, když jsme zamilovaní v Pánu, jsme schopni přivádět lidi k Bohu a otevírat je jeho milosrdné lásce, a tak otevírat svět Božímu milosrdenství.

L'Osservatore Romano

19. srpna 2010

Mezititulky redakce Světa

EVROPA BEZ DUŠE

Egyptský jezuita a mystik Henri Boulad dospěl k názoru, že Evropané ztratili svou duši. Když po skončení války dosáhli míru a blahobytu, nemají před sebou žádnou „vizi, za kterou by stálo za to bojovat“. V tomto vaku se ocitá i církev. Víra už není pro Evropany důležitá. Jako příklad uvádí jednu farnost, kterou navštívil a která si vymyslela svůj vlastní obřad pro slavení prvního pracovního místa mladých lidí. Místo aby se zaměřila na svátosti, vymýšlí něco, „co by mladé lidi přitáhlo“. Lidé církev houfně opouštějí, ale bez hluboké vnitřní obnovy církev lidí zpět nepřivede.

Kath-net

Sultán Erdogan ukazuje pravou tvář

Turecko se odvrací od Západu a přiklání se k islámským státům a proudům

Někteří evropští politici to nechťejí vztít na vědomí, ale Turecko se zřetelně odcizuje starému kontinentu i vlastním kořenům moderny. Islamizuje se a tento vývoj se dal očekávat. Je to důsledek jak demografických poměrů, tak islámského náboženství. Objevuje se pravá tvář Turecka a maska sultána Erdogana padá.

Když Mustafa Kemal Atatürk založil v roce 1923 Tureckou republiku, měla tato země 14 milionů obyvatel. Dnes jich má 75 milionů. Přírůstek obyvatelstva pochází hlavně z venkova, z Anatolie, kde zapustil kořeny laicismus, sloup kemalismu a moderního Turecka. Od roku 1970 však začal útek z venkova a růst velkých měst. Istanbul se stal dvacetimilionovou metropolí a někdejší vesnice Ankara vzrostla na pět milionů obyvatel. Na venkově kdysi sedláci a jejich synové hlasovali poslušně pro kemalistické strany anebo liberálně náboženská práva. Ale ve městě tyto obyčejně ztratili, začali hlasovat pro extrémisty, neoislámské a nacionálně islamistické strany Necmettina Erbakana anebo pro ultranacionalistického Alaparslana Türkeše. Ve volbách v roce 1987 představovala tato skupina 10 %, za čtyři roky získala 17 %, v roce 1995 téměř 30 % a v roce 2002 již 54 %, tedy více než polovinu hlasů. V roce 2007 hlasovaly pro extrémistické strany dvě třetiny voličů. Samotná islamistická strana získala 48,9 % hlasů. V roce 1978 začínala se sedmi procenty a roce 1993 obsadila ve všech větších městech místa starostů. V Erdoganovi získalo Turecko islamistického předsedu vlády.

Mnoho Evropanů ještě věří kemalistické moci v Turecku, ale v armádě probíhají čistky a důstojnická místa jsou obsazována

islamisty. A byla to jen otázka času, kdy další čistky v moderním Turecku přivedou k pádu spolenectví s Izraelem. To se nyní stalo. V diskusi o sankcích proti Íránu předvedlo Turecko změnu orientace a hlasovalo v Radě

Sultán Erdogan

bezpečnosti spolu s Brazílií proti sankcím. To byl pro Turecko milník na cestě odcizování Evropy. Rýsují se další etapy odcizování mezi Ankarou a Evropou.

Po šesti letech spolenectví s USA staly se pojednou tyto země protivníky. V USA nechybějí hlasy, které z toho obviňují Evropu, která prý nedokázala Turecko pevněji připoutat k Západu, když neotevřela Ankaře cestu k plnému členství.

Architektem současných vztahů je zahraniční ministr Davutoglu. Ten pracuje na sblížení s protizápadní osou Rusko, Venezuela, Brazílie, Sýrie a Írán. Současně Erdogan podporuje odcizení od Izraele, USA a Evropy. Turecký překlad Hitlerova Mein Kampf pod názvem Kavgam se od roku 2005 vydává ve velkých nákladech a v kasárnách se promítají antiamerické a antisemitské filmy. Kolem Evropy se utváří osa autokratických systémů, které všechny horují pro atomové zbraně. Projevuje se to i v radikalizaci mnoha Turků žijících v Evropě.

Vražda biskupa Padoveze se připisuje úchylnému muži. Je však nesporné, že ji islamistické prostředí podpořilo, ne-li přímo motivovalo.

Jak narůstá utrpení křesťanů pod tímto režimem, ukazuje příklad kláštera Mor Gabriel. Vlastňovací proces syrsko-pravoslavného kláštera na Tur Abdin (Hora Božího služebníka) v jižní Anatolii vstupuje do nového kola. Klášter z roku 397 patří k nejstarším na světě. Spor se točí kolem stavby ochranné zdi proti kurckým nájezdům. Stát žaluje klášter, že postavil val ilegálně na státním pozemku. Pokud stát spor vyhraje, bude to zánik důležitého místa ekumenických setkání. Jestliže zeď bude stržena, silně se zvýší nebezpečí prepádů fanatickými muslimy. V žalobě se dokonce tvrdí, že klášter je postaven na troskách mešity, ačkoliv islám v době jeho vzniku ještě neexistoval. Místní politici naopak podpořili stavbu kurckých vesnic na pozemcích kláštera.

Nejde pouze o tento klášter, ale o islamizaci všech křesťanských kostelů. Ani o omezení náboženské svobody v době Erdogana už nemůže být řeči. Spolenectví s autoritářskými státy jako Rusko a s diktaturami jako Írán a Sýrie jsou příznačné pro staronovou tvář Turecka.

Der Fels 8-9/2010

PROTEST PROTI FILMU

Křesťanská menšina v Libanonu protestovala proti televiznímu vysílání filmu o Ježíši. Film představuje Ježíše v muslimském pojetí jako proroka, který nebyl ani ukřižován, ani nevstal z mrtvých. Ukřižován byl naopak Jidáš. Po protestu katolického maronitského biskupa byl seriál stažen z programu. Křesťané tvoří v Libanonu jednu třetinu obyvatel.

Kath-net

příkladů obětavé a přitažlivé dobročinnosti!

Rychlý růst kongregace Matky Terezy připomíná počátky křesťanství, kdy se právě důsledné následování Pána stalo kvásem, který „prokvasil celou měřicí mouky“. Ježíšovo poselství se tak za tři století nezadržitelně rozšířilo po celém známém světě, ačkoliv je pronásledovali Židé i pohané. Zástupy mučedníků byly vlastně neklamným svědectvím, jak tito křesťané Ježíšovu výzvu o potřebě nést kříž a ochotě opustit všechno brali doslova a nijak si ji nezjednodušovali. A výsledek? Pohled na mapu křesťanského světa ve čtvrtém století je opravdu impozantní a téměř neuvěřitelný: Ježíšovo království šířené pouze slovem a příkladem opanovalo takřka celý tehdejší známý svět od atlantického pobřeží až hluboko do Persie, od severní Afriky až k Británii.

Pak však nastala doba, kdy se křesťanství stalo státním náboženstvím a zanedlouho vznikla paradoxní situace: důsledné následování Krista se pro křesťany stalo obtížnějším v době svobody než v čase pronásledování. V situaci, kdy stát se křesťanem už nepředstavovalo připravenost ke krajní oběti a potřebu jít proti proudu, ochladla u mnohých láska a horlivost.

Zvlažnělé prostředí se pak stalo břemenem pro ty, kteří nepřestali Ježíšovu výzvu chápat vážně, důsledně a nekompromisně. Mniši a poustevníci odcházející do samot, skal a pouští jsou vlastně obžalobou křesťanů, kteří „upustili od první lásky“ a přestali „zachovávat nauku, kterou přijali“. Protože si jako opravdoví křesťané byli vědomi, že není možno následovat Krista a upadnout přitom do vlažnosti a pohodlnosti, zavázali se zvláštním způsobem k původní horlivosti a důslednosti. Jejich odchod měl být pro ostatní vlastně zahanbením, napomenutím a důvodem k vážnému zamyšlení.

Jak jsme slyšeli i v katechizích Benedikta XVI., střídala se pak v dějinách církve období rozkvětu a úpadku. Dříve nepřerušovaná řada svatých papežů začala postupně dostávat stále větší mezery, které se rozšířily až na celá dlouhá staletí. Vyskytli se naopak pastýři, kteří byli úplným opakem svých svatých předchůdců. Tyto doby úpadku horlivosti, zbožnosti, kázně a svatosti byly vždy spojeny s něčím, co bychom podle našich současných zkušeností a termínů mohli nazvat „otevření se světu“. Po každém takovém propadu zůstalo z onoho „světského“ na dně vědomí jakési kontaminované reziduum, které se stávalo jakoby protikvaselem, a i ten se začal nezadržitelně šířit. Když scházejí strhující příklady svatosti a horlivosti, svádějí naopak příklady nekázně, bludu a svévole. Církev sama si tak vychovávala své budoucí úhlavní nepřátele. Těžkým zlomem v dosavadním vývoji pak byla reformace. Zaskočila církev ve chvíli, kdy byla sama neschopná opravdové reformy. Setba zasetá v reformaci nadále vzchází a dozrává v současné Evropě: kontinent, který svou vnitřní silou budoval a utvářel křesťanství, odmítá nyní základní křesťanské principy.

Všechna zbloudění, která zatěžují svědomí církve, mají jednoho společného jmenovatele, a tím je hřích, který je tím těžší a tím závažnější, čím vyšší je postavení toho, kdo se ho dopouští. Hříšného jednání se vždy dopouští konkrétní osoba, ale žádný hřích nemá jen ryze osobní charakter. Hřích v sobě obsahuje nejen vinu, ale také její důsledky. Opuštění hříchu většinou zdaleka neznamená odstranění jeho následků. Každým hříchem se otevírá a uvolňuje nové pole působnosti ďáblu, k jehož vyhnání nestačí pouhá lítost. A právě tyto následky často mnohem více než na viníka dopadají na jeho okolí, kterým může být i celá církev. Náprava následků hříchu

se proto nezřídka vymyká možností samotného viníka a vyžaduje zástupné pokání. Takové pokání za odstranění následků cizích hříchů je vysokým projevem lásky k Bohu i k bližnímu. Již prorok Izaiáš tlumočil Boží stížnost: *Hledal jsem někoho, kdo by se přimlouval, a nenašel se nikdo.* Ve stejném duchu se k nám také už skoro dvě století obrací naše Matka Panna Maria a neúnavně prosí: „Pokání, pokání, pokání!“

Co si pod tímto pojmem představuje, naznačila nám názorně svatá Bernadetta Soubirous, které Neposkvrněná Panna uložila jíst nechutnou trávu a pít bahnitou vodu. Již tehdy to lidi pohoršovalo a říkali jí, že je blázen, ale ona se jednoznačně ohradila: „Je to kvůli vašim hříchům.“ Tento její příklad nám měl dát jasně na srozuměnou, že za pokání lze pokládat jen to, co nás opravdu stojí přemáhání a obět. S podobnými prosbami o pokání se Panna Maria obrátila i na fatimské děti, jejichž sebezápory a oběti se staly projevem hrdinství, které je pozvedlo k účtě oltáře.

Také „třetí fatimské poselství“ začíná trojnásobnou výzvou „Pokání, pokání, pokání“, ale jeho interpretace z roku 2000 oslabila naléhavost této výzvy tvrzením, že se toto tajemství naplnilo 13. května 1981 a další budoucnosti se netýká.

Něco z toho tajemství se opravdu muselo vztahovat k minulosti, a to už z toho důvodu, že mělo být zveřejněno v roce 1960. Stalo se po tomto roce něco, co se nemělo stát? Kdyby nic jiného, stalo se to, že se v církvi rozšířila jako samozřejmost bludná interpretace Koncilu, ideologie tzv. nového začátku. Tento „nový začátek“ zpochybnil tradiční a trvalé hodnoty, pravdy a řád. Podpořil šíření pohodlnosti a svévole. Smutným důsledkem je stav, že se církev pro četné a vážné hříchy vlastních členů ocitla v situaci zcela opačné, než jakou si v šedesátých letech představovala a přála. Svět, kterému se chtěla otevřít, si dnes naopak dovolu- je zasahovat do jejich vnitřních

záležitostí, a to i ve velice závažných otázkách.

Je však mnoho věřících, kterým se z pohodlně a méně náročný náboženský život docela zalíbil a jsou v něm spokojeni. Jsou jiní, kterým se zdá, že jim takový laciný náboženský život nestojí za to, a opouštějí ho. Jsou ještě další, kteří jsou s tímto stavem značně znepokojeni a velice tím trpí.

S těmi posledními se vraťme opět k Matce Tereze jako zkušené učitelce pravé zbožnosti. Ačkoliv velmi dobře znala skutečný stav církve, nikdy z jejich úst nevyšlo slovo kritiky. Uznávala jen jednu cestu k účinné reformě: začít u sebe. Skrze sestru Consolatu Betrone nám nabízí Pán Ježíš velmi prostý a účinný způsob, jak sbírat a zachraňovat podobně jako Tereza duchovní chudáky a umírající, a přitom zdokonalovat i samy sebe. Pouhé vymýšlení i mluvení o tom, jak dosáhnout v církvi obratu, je vlastně ztráta času. Místo neplodných myšlenek a slov využijme co nejvíce času k tomu, že budeme opakovat ono kratičké, samotným Pánem navržené vyznání lásky k Ježíši a Marii. Jeho výsledek je předem zaručený. Protože nás toto ustavičné vzbuzování lásky přivede nutně k obyčejí přinášet neobyčejně mnoho, třeba drobných obětí, budeme na cestě zástupného pokání účinně odbourávat něco z haldy dluhů, které tak těžce zatěžují dějiny církve. Jestliže v souladu s Ježíšovým příslibem zachráníme denně jen deset duší, za rok to budou téměř čtyři tisíce a za 25 let života sto tisíc. Není to nejlepší služba církvi? A umí si někdo představit radostné uvítání, jaké zástup zachráněných připraví v nebi svému dobrodinci? To je pravý a nejryzejší poklad, který rez a mol nekazí a zloději nekradou, poklad v podobě živých srdcí, která nám budou po celou věčnost vděčná za naši v podstatě prostou, a přece nenahraditelnou službu lásky. Žádný modernista ani zednář nám v tom nemůže překážet. -lš-

Pondělí 6. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies 6:35 Pomoc potřebným v Nigérii 6:50 Starobělské Lurdy 6:55 Čteme z křesťanských periodik 7:00 Putování modrou planetou: Austrálie 7:45 Přejeme si... 8:00 P.S.: P. Jan Pacner 8:30 Ekoauto (10. díl) 8:45 Bwindi Orphans - Občanské sdružení [P] 9:05 Mikroregion Třemšín (4. díl) 9:15 El Escorial 9:25 Hudba na pražské Loretě 10:05 Platinové písničky (13. díl) 10:35 Angola - mladá země 11:00 Noekreace aneb Vandrování (51) 11:15 Noeland (23. díl) 11:45 Bolek a Lolek: Karkulka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 A vy páni muzikanti ... [P] 13:25 Ekologie z Vítkovic [P] 13:40 Octava dies 14:10 Smysl utrpení 14:25 Krásy Čech a Moravy: Karlštejn 14:55 Bez hábitu (21. díl): Chemin Neuf (5) [P] 16:00 H2Onews 16:10 V posteli Pod nebesy V. (1. díl) 17:00 NOEparáda (85) [L] 18:00 Exit 316: Jiná dimenze [P] 18:15 O novom životě starého kláštera 18:20 Cesty za poznáním: Heraklion 18:30 Brnko a Lenka (1. díl) [P] 18:40 Rusko, můj dětský sen [P] 19:10 CampFest 2007 19:25 Přejeme si... 19:40 H2Onews 20:00 Ukrajinská zastavení [P] 20:20 Cesty za poznáním: Egypt [P] 21:15 Na koberečku (88. díl) [P] 21:30 Kouzlo štípských varhan 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 Mons. Dominik Duka - Církev, vlast, stát 22:55 Kdo chce kam... 23:15 Stará voda 23:20 Noekreace aneb Vandrování (51) 23:30 Octava dies 0:05 Otazníky na téma: Romské dítě v neromské rodině 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 7. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Závěrečný galakoncert festivalu Moravské Budějovice 7:35 Stará voda 7:40 Cesta k andělům (33. díl) 8:30 Znojmo ve spirále času 8:50 Detvianske kríže [P] 9:05 Budapešťský parlament 9:15 Zdravotní klauni 9:25 Salesiáni na Kubě 9:45 Mikroregion Třemšín (4) 10:00 Mons. Dominik Duka - Církev, vlast, stát 11:00 Mše svatá z kostela sv. Václava [L] 11:45 Brnko a Lenka (1. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky: Dechovka 12:35 Čteme z křesťanských periodik 12:40 CampFest 2007 12:55 Smysl utrpení 13:10 Křížovatký - Martina Špinková (9) 13:40 Putování modrou planetou: Austrálie 14:25 Kulatý stůl: Gospely 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Ammán [P] 16:50 Detvianske kríže 17:05 Angola - mladá země 17:30 Hermie - obyčejná housenka 18:00 Noeland (23. díl) 18:30 Brnko a Lenka (1) 18:40 Ve jménu Ježíše: Řehořovi mniši 19:05 Kaplička sv. Barbory 19:10 Noekreace aneb Vandrování (51) 19:20 Boromejky pod Petřínem 19:35 Stará voda 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách Ježíše Krista (2): Jan Křtitel [P] 20:30 To pravé srdce Evropy 20:45 V posteli Pod nebesy V. (1) 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Ekoauto (10) 22:15 U NÁS 23:15 P.S.: P. Jan Pacner 23:40 Přejeme si... 23:55 Čteme z křesťanských periodik 0:05 Presence: Presence - hudební chvály 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 8. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) 7:15 Stará voda 7:20 Noekreace aneb Vandrování (51) 7:30 Kouzlo štípských varhan 7:45 Ukrajinská zastavení 8:05 Noeland (23) 8:35 CampFest 2007 8:45 Na koberečku (88) 9:00 Pro víta mundi: Mons. František V. Lobkowicz 9:45 Po stopách Ježíše Krista (2. díl): Jan Křtitel 10:15 To pravé srdce Evropy 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Egypt 13:00 Rusko, můj dětský sen 13:30 Čteme z křesťanských periodik 13:40 P.S.: P. Jan Pacner 14:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem - Žeň objevů 1. díl 14:55 Kaplička sv. Barbory 15:10 Cesty za poznáním: Heraklion 15:20 Pomoc potřebným v Nigérii 15:35 Kaplička sv. Barbory 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (85) 16:50 Meknes 17:00 GOODWILLBOY V. (1) [P] 17:40 Pro zdraví 18:00 Octava dies 18:30 Brnko a Lenka (2. díl) [P] 18:40 U NÁS

19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Léta letí k andělům (41) [P] 20:25 Člověk a jeho povolání ke štěstí [P] 21:10 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 21:45 H2Onews 22:00 Historie válečného letectví: Začátek invaze, Ploesti [P] 22:30 Ekologie z Vítkovic 22:40 Důležitý je úsměv 22:50 Noekreace aneb Vandrování (51) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Karlštejn 0:05 H2Onews 0:15 Závěrečný galakoncert festivalu Moravské Budějovice 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 9. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Rusko, můj dětský sen 6:45 Čteme z křesťanských periodik 6:50 Léta letí k andělům (41) 7:20 Platinové písničky (13. díl) 7:50 Smysl utrpení 8:05 Ammán 8:30 Boromejky pod Petřínem 8:45 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 9:15 To pravé srdce Evropy 9:30 Kaplička sv. Barbory 9:35 Ukrajinská zastavení 10:00 Kulatý stůl: Gospely 11:30 Přejeme si... 11:45 Brnko a Lenka (2) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Závěrečný galakoncert festivalu Moravské Budějovice 13:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:00 Hudba na pražské Loretě 14:35 Pro víta mundi: Mons. František V. Lobkowicz 15:15 Bwindi Orphans - Občanské sdružení 15:35 Znojmo ve spirále času 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Putování modrou planetou: Austrálie 17:00 Nepotřebuji lítost, potřebuji pomoc [P] 17:25 Parkinsoniáda 2010 [P] 17:35 Ekologie z Vítkovic 17:45 Noekreace aneb Vandrování (51) 18:00 Ve jménu Ježíše: Řehořovi mniši 18:30 Brnko a Lenka (3) [P] 18:40 Cesta k andělům (33) 19:30 Česko-francouzské dny [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Klapka s... (7) [P] 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S.: P. Aleš Opatrný [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Mikroregion Třemšín (4) 22:10 Cesty za poznáním: El Escorial 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (85) 23:40 Salesiáni na Kubě 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 GOODWILLBOY V. (1) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 10. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (51) 6:30 NOEparáda (85) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (8) 7:40 Ekoauto (10) 7:55 Krásy Čech a Moravy: Karlštejn 8:25 Heraklion 8:35 Člověk a jeho povolání ke štěstí 9:20 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 10:00 Na koberečku (88) 10:15 Egypt 11:15 Hermie - obyčejná housenka 11:45 Brnko a Lenka (3) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Historie válečného letectví: Začátek invaze, Ploesti 12:50 Důležitý je úsměv 13:05 Parkinsoniáda 2010 13:15 Léta letí k andělům (41) 13:40 A vy páni muzikanti ... 14:50 Ekologie z Vítkovic 15:00 Kouzlo štípských varhan 15:15 Mikroregion Třemšín (4) 15:25 Rusko, můj dětský sen 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Detvianske kríže 16:30 Boromejky pod Petřínem 16:45 Kaplička sv. Barbory 16:50 Po stopách Ježíše Krista (2): Jan Křtitel 17:20 To pravé srdce Evropy 17:35 Ukrajinská zastavení 18:00 Noeland (23) 18:30 Brnko a Lenka (4) [P] 18:40 GOODWILLBOY V. (1) 19:30 Smrt Fuerteventury 19:40 H2Onews [P] 20:00 Noemova pošta 2010: září [L] 21:30 Cesty za poznáním: Heraklion 21:40 Na koberečku (88) 22:00 Nedělní čtení: 24. neděle v mezidobí [P] 22:25 Stará voda 22:30 Přejeme si... 22:45 Cesta k andělům (33) 23:35 Nepotřebuji lítost, potřebuji pomoc 0:05 H2Onews 0:15 Putování modrou planetou: Austrálie 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 11. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 P.S.: P. Aleš Opatrný 6:40 Nepotřebuji lítost, potřebuji pomoc 7:05 Znojmo ve spirále času 7:25 Léta letí k andělům (41) 7:45 Starobělské Lurdy 8:00 Hermie a lhářka Flo [P] 8:30 Noeland (23) 9:00 Ve jménu Ježíše: Řehořovi mniši 9:35 NOEparáda (85) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (8) 10:45 GOODWILLBOY V. (1) 11:25 Kaplička

Společenství cyrilometodějských poutníků Vás srdečně zve na **sobotu 11. září 2010** na **7. SMÍRNOU POUŤ P. MUDR. LA-DISLAVA KUBIČKA**, kněze zavražděného 11. září 2004. Program: 8.00 modlitba u hrobu P. Kubička na hřbitově v Kunštátě (okres Blansko) • 8.15 pěší pouť do Sloupu k P. Marii Bolestné (cca 20 km), naplněná modlitbou sv. růžence, zpěvem, korunkou k Božímu milosrdenství, možností přimout svátost smíření • 17.00 smírná mše svatá v kostele P. Marie Bolestné ve Sloupu - to vše na smír za vraždy kněží v naší vlasti; neúcty ke kněžskému stavu; nepoctivost našeho křesťanského života. Trasa poutě - Kunštát, Voděrady, Krhov, Obora, Doubravice nad Svitavou (občerstvení na faře), Hoješín, Petrovice, Sloup. Autobus zpět ze Sloupu do Kunštátu zajištěn. Možnost zajištění skromného noclehu v Kunštátě na tel. 604 538 482 (P. Koumal). Informace: jáhen Ladislav Kinc, tel. 606 948 970 nebo 516 463 315 • e-mail: kinc@biskupstvi.cz.

MONTICHIARI - Rosa Mystica - pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd v pátek 1. října 2010 v 16 hod. z Prahy. Příjezd v neděli 3. října 2010 v 7 hod. ráno. Cena: 1750 Kč.** Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v domě, domek Pie-riny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesie se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Jaroslav Stifž. Odjezd do Prahy v 18 hod. **Přihlášky** na tel./fax: 2022 963 864, Ing. Kmočková.

sv. Barbory 11:30 Ekologie z Vítkovic 11:40 Kouzlo štípských varhan 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 24. neděle v mezidobí 12:55 Přejeme si... 13:10 Ammán 13:40 Klapka s... (7. díl) 14:40 Noekreace aneb Vandrování (51) 14:50 Salesiáni na Kubě 15:10 Ekoauto (10) 15:25 Platinové písničky: Dechovka 16:00 H2Onews 16:10 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem - Žeň objevů 1. díl 17:00 Cesty za poznáním: Budapešťský parlament 17:10 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 17:45 Pomoc potřebným v Nigérii 18:00 Krásy Čech a Moravy: Křivoklát [P] 18:30 Brnko a Lenka (4) 18:40 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 19:10 To pravé srdce Evropy 19:25 Nedělní čtení: 24. neděle v mezidobí 20:00 12 podmínek k dědictví [P] 22:00 Hudba na pražské Loretě 22:35 Smysl utrpení 23:00 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) 23:55 Toulání 0:05 A vy páni muzikanti ... 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 12. 9. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 24. neděle v mezidobí 6:40 Parkinsoniáda 2010 6:50 Ekologie z Vítkovic 7:00 Klapka s... (7. díl) 8:00 Pomoc potřebným v Nigérii 8:15 Toulání 8:20 Detvianske kríže 8:35 Boromejky pod Petřínem 8:50 Svět mýma očima: Prašivá 2010 9:00 Rusko, můj dětský sen 9:30 Cesty za poznáním: Ammán 10:00 Ukrajinská zastavení 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Rychaltice [L] 11:35 Na koberečku (88) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (14. díl) [P] 13:40 Pro víta mundi: P. Peter Krenický 14:25 Pro zdraví 14:35 Člověk a jeho povolání ke štěstí 15:20 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 16:00 Exit 316: Jiná dimenze 16:15 Hillsong a Matt Redman poprvé v České republice 16:25 Ve jménu Ježíše: Canterbury [P] 16:50 Noekreace aneb Vandrování (52) [P] 17:00 Noeland (24. díl) [P] 17:30 Hermie a lhářka Flo 18:00 GOODWILLBOY V. (1) 18:50 Evangelium 19:00 Léta letí k andělům (41) 19:20 Stará voda 19:25 Mikroregion Třemšín (5) [P] 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Janáčkův máj 2010 - Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy [P] 22:00 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 22:30 To pravé srdce Evropy 22:45 Meknes 22:55 Nedělní čtení: 24. neděle v mezidobí 23:20 Smrt Fuerteventury 23:30 Parkinsoniáda 2010 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Kouzlo štípských varhan 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

POUTĚ NETRADIČNĚ DO IZRAELE v r. 2011

Po dalších, velmi úspěšných poutích „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhláší Centrum VÉRITÉ další poutě ve dnech:

9. března až 20. března 2011 (Přihlášky do 10.10.2010).
30. března až 10. dubna 2011 (Přihlášky do 10.11.2010).

V případě zaplnění míst (49 + náhradníci) bude uzávěrka dříve.

Plány poutí jsou na internetu (www.verite.cz, sekce: cestovní agentura, Poutí do Svaté země). Bude navštíveno 50 biblických míst v Izraeli a Jordánsku; z toho 25 míst převážně neznámých organizátorům tradičních poutí a několik míst nově objevených. Na každém místě jsou sděleny stručné historické informace a důvody pro pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 25 místech uvedeny zvukové nahrávky o příslušné události. Na některých místech je používána speciální vysílačka a rádia.

Cena této 12denní pouti, včetně všech doplatků a celodenní penze je 19.800 Kč + 290 €, přičemž zájezd má vyšší hodnotu.

Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem.

Adresa: Centrum VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1.

E-mail: cestovka@verite.cz.

Dotazy: 222 324 617 nebo 602 101 069 (dr. Mráček).

Cílem poutí je poznat pravá místa biblických událostí, prožít na nich autenticitu Kristova života, nadchnout se pro naplňování Božího řádu a tak získat sílu a pozhřebání do nastávajících těžkých let.

V neděli 26. září 2010 se koná **15. pouť Matice svatokopecké**. Od 13 hodin proběhne ve Francouzském sále svatokopecké fary **valná hromada**. V 15 hodin bude P. Řehoř Žáček OPraem. sloužit v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce mši svatou za živé a zemřelé členy Matice svatokopecké.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUTĚ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v **neděli 19. září 2010** ke svátku Povýšení svatého Kříže. **Program poutí:** mše svatá v předvečer pouti v **sobotu 18. září** v 18 hodin • mše svatá v **neděli 19. září** v 7.15 a 9 hodin, slavná mše svatá v 11 hodin (slouží P. Alois Pernička, děkan telčský) • během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi • svátostné pozhřebání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Institut pro křesťanskou kulturu, Společenství sv. Peregrina, ctitelky Panny Marie Bolesné a přátel servitů ve Vidni srdečně zvou na **TRIDUUM KE SVÁTKU PANNY MARIE BOLESNÉ 17.–19. září 2010, klášter sv. Hippolyta, Znojmo-Hradiště**.

Program: Pátek 17. 9. – 18.00 modlitba sedmibolestného růžence v zahradní kapli; 21.00 večerní modlitba. • **Sobota 18. 9.** – 7.45 ranní chvály; 9.00 prezentace Institutu pro křesťanskou kulturu, prezentace projektu „Květy pro Amazonku“, výtvarná dílna pro děti, dobročinný bazar; 10.00 „Tradice poutí k Panně Marii Bolesné“ (přednáší P. Frant. Kozár); po obědě návštěva hrobu M. Vojtěchy Hasmandové; 14.00 výstava dětských výtvarných prací a předání odměn autorům; 15.00 mše svatá u zahradní kaple P. Marie Bolesné (P. Frant. Kozár); 17.00 zahradní koncert; po koncertě v 18.00 mše svatá v kapli P. Marie Bolesné v Podmoli; 21.00 večerní modlitba. **Neděle 19. 9.** – 7.45 ranní chvály; 10.30 mše sv. v kostele sv. Hippolyta (P. Josef Hudec, OCr.); 14.00 pěší pouť ke kapli P. Marie Bolesné v Popicích (vede P. Jindřich Bartoš, děkan znojemský) – odchod z Kraví hory.

Stravování i ubytování je možné zajistit u kláštera. **Informace:** Institut pro křesťanskou kulturu, Křížovnická 26, 669 02 Znojmo-Hradiště • tel. 728 272 760 • e-mail: eva.balikova@seznam.cz.

Orel župa Svatováclavská Vás zve na **11. lidovou slavnost lužickosrbského lidového spolku v Njepilic dwór v Srbské Lužici (Německo)**. Datum: **sobota 25. září 2010 od 18 do 20 hod., neděle 26. září 2010 od 10 do 18 hod.** Njepilic dwór je zachovalý statek – skanzen z r. 1806. Na slavnosti bude hostovat pětičlenná česká orelská hudební skupina pana Bohuslava Zavřela z Měchnova u Divišova (Posázaví), která zde po oba dny bude hrát a zpívat české lidové písně. Na české dudy zahraje Jan Černohorský. S lužickosrbským programem vystoupí Spolek Njepila, Domowina, Srbský svatební průvod ve Slepě, hudební skupina Hlasy z Rowného a další. **Popis cesty:** autem Praha – Česká Lípa – Rumburk – Jiříkov – přechod ČR-Německo – Ebersbach – Oppach (Wopaka) – Bautzen (Budyšin) – Weisswasser (Běta Woda) – Schleife (Slepo) – Rohne (Rowno). **Další doprava:** Praha – Liberec autobusem, Liberec – Žitava (Zittau) – Slepo vlakem; z Liberce až do Slepě platí Libnet+, tedy 160 Kč za jednoho nebo 320 Kč pro pět lidí. **Závazné přihlášky:** Orel župa Svatováclavská, R. Svobodové 1694, 27201 Kladno • e-mail: stana.vejvar@volny.cz.

Liturgická čtení

Neděle 5. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13–18
Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17
Odp.: 1 (Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení od pokolení!)
2. čt.: Flm 9b–10.12–17
Ev.: Lk 14,25–33
Slovo na den: *I sám sebe až na druhé místo.*

Pondělí 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 5,1–8
Ž 5,5–6.7.12
Odp.: 9a (Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!)
Ev.: Lk 6,6–11
Slovo na den: *Smí se v sobotu jednat dobře?*

Úterý 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 6,1–11
Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
Odp.: 4a (Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.)
Ev.: Lk 6,12–19
Slovo na den: *Sestoupil z hory.*

Středa 8. 9. – svátek Narození Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řim 8,28–30
Ž 13(12),6ab.6cd
Odp.: Iz 61,10 (Radostí jásám v Pánu.)
Ev.: Mt 1,1–16.18–23
Slovo na den: *Nechťl ji vydat pohaně.*

Čtvrtek 9. 9. – nez. pam. sv. Petra Klavera

1. čt.: 1 Kor 8,1b–7.10–13
Ž 139(138),1–3.13–14ab.23–24
Odp.: 24b (Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!)
Ev.: Lk 6,27–38
Slovo na den: *Prokazujte dobro.*

Pátek 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Kor 9,16–19.22b–27
Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.12
Odp.: 2 (Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!)
Ev.: Lk 6,39–42
Slovo na den: *Může slepý vést?*

Sobota 11. 9. – nez. sob. pam. Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 10,14–22
Ž 116B(115),12–13.17–18
Odp.: 17a (Přinesu ti obět diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.)
Ev.: Lk 6,43–49
Slovo na den: *Každý strom se pozná po vlastním ovoci.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. ZÁŘÍ 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 9.		PO 6. 9.		ÚT 7. 9.		ST 8. 9.		ČT 9. 9.		PÁ 10. 9.		SO 11. 9.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1493	1681	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1494	1682	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1494	1682	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1495	1683	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1049	1169	1065	1186	1495	1683	1095	1218	1499	1688	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1655	1872	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	714	806	1050	1170	1493	1681	1495	1683	1096	1687	1499	1688	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	792	890	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1495	1684	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1496	1684	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1069	1191	1495	1683	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1497	1685	1101	1225	1117	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1498	1686	1102	1226	1118	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1661	1878	1102	1226	1118	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1498	1686	1105	1229	1120	1261
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1059	1180	1074	1196	1498	1686	1105	1229	1499	1688
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1664	1881	1105	1229	1121	1261
Záv. modlitba	714	806	714	806	1060	1181	1493	1681	1495	1683	1106	1687	1499	1688
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**PROČ SVATÝ? • ZÁKULISÍ PROCESU
BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.**

Slawomir Oder, Saverio Gaeta • Z italštiny přeložil Ctirad Václav Pospíšil

Když Karol Wojtyła studoval v Krakově, ocitl se na dveřích jeho pokoje v semináři kus papíru s nápisem „budoucí světec“. Tato slova jeho přátel se dnes jeví jako prorocká. V roce 2005 totiž papež Benedikt XVI. zahájil beatifikační proces Jana Pavla II. a úlohu postulátora svěřil Mons. Slawomiru Oderovi. Ten v této knize shrnuje výsledky své práce při zpracovávání obrovského souboru dokumentů a svědectví, které vrhají světlo na různé aspekty života Karola Wojtyły. Uvádí mnohé dosud neznámé epizody ze života tohoto papeže. Tato rekonstrukce ukazuje, že Jan Pavel II. žil svůj život prostě a pokorně, že byl velkorysý a citlivý k potřebám druhých lidí a že byl také vtipný a veselý.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 176 stran, 229 Kč

**ZÁVISLOSTI SRDCE • JAK OPUSTIT
NEZDRAVÉ VZTAHY**

Robert Hemfelt, Frank Minirth, Paul Meier • Z angličtiny přeložila Monika Kršková

Praktický návod, jak se osvobodit od vztahů vzájemné závislosti. Kniha velmi poutavým způsobem a s celou řadou příkladů z konkrétní praxe nejprve popisuje, co jsou to vztahy vzájemné závislosti, dále popisuje dynamiku jejich rozvoje a ničivé účinky a následně podává návod (s prezentací jednotlivých etap),

jakým způsobem je možné se z nich osvobodit. Autoři vyšli ze zkušenosti léčby alkoholiků a jejich rodinných příslušníků a dělí se o výsledky své letité praxe v terapii vzájemné závislosti. Cenná je i skutečnost, že pracují také s křesťanským poselstvím, aniž by je čtenáři vnucovali nebo na jeho základě ideologizovali poselství knihy.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 137x195 mm, 312 stran, 279 Kč*

**FILOKALIA ALEBO LÁSKA K DOBRU,
KRÁSE A ČNOSTI**

Z ruštiny do slovenštiny přeložil PaedDr. Eduard Beke

Filokalia (řec. „láska k dobru“) je antologie náboženských textů pocházejících původně od 28, později od 36 pravoslavných autorů 4.-15. století (asketů, pouštních otců), kterou uspořádal Nikodemos Hagioritēs na Athosu roku 1782. Kniha popisuje cestu hēsychasmu, východokřesťanského mystického směru kladoucího důraz na modlitbu srdce, která vede k mystickému vidění „tábořského světla“ – nestvořené světlo samého božství, které viděli tři apoštolové při Ježíšově proměnění na hoře Tábor. Tato kniha je ve slovenštině, je to první díl Filokalie a obsahuje následující texty: Zápisky sv. Antona Pustovníka, Ponaučenia z besied sv. Makaria Velkého, Slová Izaiáša Anachorétu, Ponaučenia sv. Marka Askéta a Spisy Evagria Mnícha. Vyšlo s církevním schválením.

*Pedagogická fakulta Katolíckej univerzity v Ružomberku
Brož., 165x230 mm, 592 stran, 699 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.